

Europeiska unionens officiella tidning

L 205

Svensk utgåva

Lagstiftning

fyrtioåttonde årgången

6 augusti 2005

Innehållsförteckning

I Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk

Kommissionens förordning (EG) nr 1291/2005 av den 5 augusti 2005 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker 1

★ **Kommissionens förordning (EG) nr 1292/2005 av den 5 augusti 2005 om ändring av bilaga IV till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 999/2001 avseende djurfoder ⁽¹⁾ 3**

★ **Kommissionens förordning (EG) nr 1293/2005 av den 5 augusti 2005 om ändring av förordning (EEG) nr 2676/90 om fastställande av gemensamma analysmetoder för vin 12**

★ **Kommissionens förordning (EG) nr 1294/2005 av den 5 augusti 2005 om ändring av bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2092/91 om ekologisk produktion av jordbruksprodukter och uppgifter därom på jordbruksprodukter och livsmedel 16**

★ **Kommissionens förordning (EG) nr 1295/2005 av den 5 augusti 2005 om fastställande av det slutliga stödbeloppet för torkat foder för regleringsåret 2004/05 18**

★ **Kommissionens förordning (EG) nr 1296/2005 av den 5 augusti 2005 om ändring av det maximala beloppet för B-avgiften och justering av minimipriset för B-betor inom sockersektorn för regleringsåret 2005/06 20**

II Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk

Rådet

2005/600/EG:

★ **Rådets beslut av den 12 juli 2005 om riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik 21**

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES

(Fortsättning på nästa sida.)

★ Rådets rekommendation av den 12 juli 2005 om de allmänna riktlinjerna för medlemsstaternas och gemenskapens ekonomiska politik (2005–2008)	28
--	----

Rättelser

Rättelse till kommissionens förordning (EG) nr 1279/2005 av den 2 augusti 2005 om ändring av importtullar inom spannmålssektorn från och med den 3 augusti 2005 (EUT L 202 av den 3.8.2005)	38
---	----

Rättelse till kommissionens förordning (EG) nr 1270/2005 av den 1 augusti 2005 om i vilken utsträckning ansökningar om importlicenser inlämnade under juli 2005 för unga nötkreatur av hankön avsedda för gödning inom ramen för den avgiftskvot som fastställts i förordning (EG) nr 992/2005 kan godkännas (EUT L 201 av den 2.8.2005)	38
--	----

I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1291/2005

av den 5 augusti 2005

om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT
DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 3223/94 av den 21 december 1994 om tillämpningsföreskrifter för importordningen för frukt och grönsaker ⁽¹⁾, särskilt artikel 4.1 i denna, och

av följande skäl:

- (1) I förordning (EG) nr 3223/94 anges som tillämpning av resultaten av de multilaterala förhandlingarna i Uruguay-rundan kriterierna för kommissionens fastställande av schablonvärdena vid import från tredje land för de pro-

dukter och de perioder som anges i bilagan till den förordningen.

- (2) Vid tillämpningen av dessa kriterier bör schablonvärdena vid import fastställas till de nivåer som anges i bilagan till denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De schablonvärden vid import som avses i artikel 4 i förordning (EG) nr 3223/94 skall fastställas enligt tabellen i bilagan.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 6 augusti 2005.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 5 augusti 2005.

På kommissionens vägnar
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektör för jordbruk och
landsbygdsutveckling

⁽¹⁾ EGT L 337, 24.12.1994, s. 66. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 1947/2002 (EGT L 299, 1.11.2002, s. 17).

BILAGA

till kommissionens förordning av den 5 augusti 2005 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

(EUR/100 kg)		
KN-nr	Kod för tredjeland ⁽¹⁾	Schablonvärde vid import
0702 00 00	052	44,5
	096	41,1
	999	42,8
0707 00 05	052	75,8
	096	39,7
	999	57,8
0709 90 70	052	77,2
	999	77,2
0805 50 10	382	67,4
	388	69,4
	524	60,9
	528	62,0
	999	64,9
0806 10 10	052	103,9
	204	57,3
	220	128,8
	624	155,1
	999	111,3
0808 10 80	388	79,5
	400	66,7
	508	68,0
	512	64,7
	528	77,2
	720	67,2
	804	72,4
999	70,8	
0808 20 50	052	110,0
	388	56,9
	512	18,8
	528	53,2
	999	57,9
0809 20 95	052	303,5
	400	327,9
	404	318,7
	999	316,7
0809 30 10, 0809 30 90	052	113,1
	999	113,1
0809 40 05	094	49,8
	624	63,6
	999	56,7

⁽¹⁾ Landsbeteckningar som fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 750/2005 (EUT L 126, 19.5.2005, s. 12). Koden "999" betecknar "övriga ursprung".

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1292/2005

av den 5 augusti 2005

om ändring av bilaga IV till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 999/2001 avseende djurfoder

(Text av betydelse för EES)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 999/2001 av den 22 maj 2001 om fastställande av bestämmelser för förebyggande, kontroll och utrotning av vissa typer av transmissibel spongiform encefalopati ⁽¹⁾, särskilt artikel 23 första stycket i denna, och

av följande skäl:

- (1) I syfte att förhindra spridning av transmissibla spongiforma encefalopatier (TSE) till djur fastställs i förordning (EG) nr 999/2001 bestämmelser om animaliskt proteinfoder.
- (2) Den förordningen förbjuder utfodring av djur i animalieproduktionen med vissa animaliska proteiner, antingen för att sådana proteiner kan innehålla TSE-smitta eller för att de kan göra det svårare att påvisa mindre mängder av potentiellt TSE-kontaminerade proteiner i foder. Dessutom föreskrivs nolltolerans i fråga om förbjudna animaliska beståndsdelar i foder.
- (3) I kommissionens direktiv 2003/126/EG av den 23 december 2003 om analysmetoder för identifiering av beståndsdelar av animaliskt ursprung i foder för den officiella foderkontrollen ⁽²⁾ fastställs att den officiella analysen av foder i syfte att utföra en officiell kontroll av förekomsten av beståndsdelar av animaliskt ursprung i foder, identifiering av dessa och/eller uppskattning av deras mängd skall göras i överensstämmelse med det direktivet. Kompetenstestning av laboratorierna, som görs av kommissionens institut för referensmaterial och mätningar (IRMM-GFC) enligt bestämmelserna i det direktivet, har visat att laboratoriernas resultat när det gäller att påvisa mindre mängder av protein från däggdjur i foder har förbättrats avsevärt.
- (4) Denna förbättring av laboratoriernas resultat har lett till att man har kunnat påvisa oavsiktlig förekomst av mikro-

skopiska benbalkar (*spiculae*), särskilt i rotsaker. Det finns vetenskapliga belägg för att det inte är möjligt att undvika att sådana grödor kontamineras med benbalkar (*spiculae*) som förekommer i jorden. Sändningar av kontaminerade rotsaker skall bortskaffas i enlighet med bestämmelserna i rådets direktiv 95/53/EG av den 25 oktober 1995 om fastställande av principerna för organisationen av officiell kontroll på djurfoderområdet ⁽³⁾, och detta betyder ofta att de måste destrueras. För att förhindra att direktivet tillämpas på ett oproportionerligt sätt bör medlemsstaterna tillåtas att göra en riskbedömning i fråga om förekomsten av animaliska beståndsdelar i rotsaker innan de avgör om en överträdelse av foderförbudet har skett.

- (5) Vetenskapliga styrkommittén uppdaterade den 25 och 26 maj 2000 sin rapport och sitt yttrande om säkerheten hos hydrolyserat protein som framställts av hudar från idisslare, som antogs vid kommitténs möte den 22 och 23 oktober 1998. Villkoren för att hydrolyserat protein skall kunna betraktas som säkert fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1774/2002 av den 3 oktober 2002 om hälsobestämmelser för animaliska biprodukter som inte är avsedda att användas som livsmedel ⁽⁴⁾. Sedan den 1 maj 2004 har dessa villkor tillämpats även på hydrolyserat protein som importerats från tredjeländer. Förbudet mot utfodring av idisslare med hydrolyserat protein som framställts av hudar från idisslare bör därför upphöra att gälla.
- (6) I sitt yttrande av den 17 september 1999 om utfodring av ett djurslag med animaliskt protein som härrör från djur av samma art och i sitt yttrande av den 27 och 28 november 2000 om vetenskaplig grund för förbud mot djurprotein i foder för alla produktionsdjur angav Vetenskapliga styrkommittén att det inte finns belägg för naturlig förekomst av transmissibel spongiform encefalopati i icke-idisslande produktionsdjur, såsom svin och fjäderfå. Eftersom kontrollerna av förbudet mot animaliska proteiner bygger på påvisande av ben- och muskelfibrer i foder, bör blodprodukter och hydrolyserat protein från andra djur än idisslare heller inte innebära en risk för kontrollerna av förekomsten av potentiellt TSE-kontaminerade proteiner. Man bör därför lätta på restriktionerna i fråga om utfodring av produktionsdjur med blodprodukter och hydrolyserat protein från andra djur än idisslare.

⁽¹⁾ EGT L 147, 31.5.2001, s. 1. Förordningen senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 260/2005 (EUT L 46, 17.2.2005, s. 31).

⁽²⁾ EUT L 339, 24.12.2003, s. 78.

⁽³⁾ EGT L 265, 8.11.1995, s. 17. Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/46/EG (EGT L 234, 1.9.2001, s. 55).

⁽⁴⁾ EGT L 273, 10.10.2002, s. 1. Förordningen senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 416/2005 (EUT L 66, 12.3.2005, s. 10).

- (7) Villkoren för transport, lagring och förpackning av bulkfoder som innehåller bearbetade animaliska proteiner bör förtydligas.
- (8) Löpande utvärdering av laboratoriepersonalens kompetens och utbildning bör ske för att bibehålla eller förbättra de officiella kontrollernas kvalitet.
- (9) Förordning (EG) nr 999/2001 bör därför ändras i enlighet med detta. Av praktiska skäl och för tydlighetens skull är det lämpligt att ersätta den ändrade bilaga IV i dess helhet.
- (10) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Ständiga kommittén för livsmedelskedjan och djurhälsa.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilaga IV till förordning (EG) nr 999/2001 skall ändras på det sätt som anges i bilagan till denna förordning.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med den 1 september 2005.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 5 augusti 2005.

På kommissionens vägnar

Markos KYPRIANOU

Ledamot av kommissionen

BILAGA

Bilaga IV till förordning (EG) nr 999/2001 skall ersättas med följande:

"BILAGA IV

UTFODRING AV DJUR

I **Utvidgning av det förbud som föreskrivs i artikel 7.1**

Det förbud som föreskrivs i artikel 7.1 skall utvidgas till att omfatta utfodring

- a) av produktionsdjur, med undantag för utfodring av köttätande pälsproducerande djur, med
 - i) bearbetat animaliskt protein,
 - ii) gelatin från idisslare,
 - iii) blodprodukter,
 - iv) hydrolyserat protein,
 - v) dikalciumfosfat och trikalciumfosfat av animaliskt ursprung (dikalciumfosfat och trikalciumfosfat),
 - vi) foder som innehåller sådant protein som anges i punkterna i–v,
- b) av idisslare med animaliskt protein och foder som innehåller sådant protein.

II **Undantag från de förbud som föreskrivs i artikel 7.1 och 7.2 och särskilda villkor för tillämpningen av sådana undantag**

A. Förbudet i artikel 7.1 och 7.2 skall inte tillämpas på följande:

- a) Utfodring av produktionsdjur med de proteiner som avses i punkterna i, ii, iii och iv och med foder som härrör från sådana proteiner:
 - i) Mjölk, mjölkbaserade produkter och råmjölk.
 - ii) Ägg och äggprodukter.
 - iii) Gelatin som härrör från andra djur än idisslare.
 - iv) Hydrolyserat protein som framställts av delar av andra djur än idisslare och från hudar av idisslare.
- b) Utfodring av icke-idisslande produktionsdjur med de proteiner som avses i punkterna i, ii och iii och med foder som härrör från sådana proteiner:
 - i) Fiskmjöl, enligt villkoren i punkt B.
 - ii) Dikalciumfosfat och trikalciumfosfat, enligt villkoren i punkt C.
 - iii) Blodprodukter som härrör från andra djur än idisslare, enligt villkoren i punkt D.
- c) Utfodring av fisk med blodmjöl som härrör från andra djur än idisslare, enligt villkoren i punkt D.

- d) Efter påvisande av benbalkar (*spiculae*) får utfodring av produktionsdjur med rotsaker och foder som innehåller sådana produkter tillåtas av medlemsstaterna på grundval av en gynnsam riskbedömning. Vid riskbedömningen skall man beakta åtminstone mängden och den tänkbara smittkällan samt sändningens destinationsort.
- B. Följande villkor skall gälla för användningen av fiskmjöl enligt punkt A b i och foder som innehåller fiskmjöl vid utfodring av icke-idisslande produktionsdjur (gäller dock inte utfodring av köttätande pälsproducerande djur):
- a) Fiskmjöl skall produceras i bearbetningsanläggningar som endast framställer produkter som härrör från fisk.
- b) Varje sändning av importerat fiskmjöl skall innan den övergår till fri omsättning i gemenskapen analyseras med mikroskopi enligt direktiv 2003/126/EG.
- c) Foder som innehåller fiskmjöl skall framställas i anläggningar som inte framställer foder för idisslare och som har godkänts för detta ändamål av den behöriga myndigheten.

Oavsett vad som sagts i punkt c

- i) krävs inte ett särskilt godkännande för produktion av helfoder av foder som innehåller fiskmjöl för hemmablandare
- som registrerats av den behöriga myndigheten,
 - som endast uppföder andra djur än idisslare,
 - som producerar helfoder enbart för den egna gårdens bruk och
 - under förutsättning att det foder som innehåller fiskmjöl som används i produktionen innehåller mindre än 50 % råprotein.
- ii) Produktionen av foder för idisslare i anläggningar som även framställer foder som innehåller fiskmjöl för andra djurarter får godkännas av den behöriga myndigheten på följande villkor:
- Bulkfoder och förpackat foder avsett för idisslare skall förvaras i lokaler som är fysiskt avskilda från lokaler där bulkfiskmjöl och bulkfoder som innehåller fiskmjöl förvaras under lagring, transport och förpackning.
 - Foder avsett för idisslare skall tillverkas i lokaler som är fysiskt avskilda från lokaler där foder som innehåller fiskmjöl tillverkas.
 - Uppgifter om inköp och användning av fiskmjöl och om försäljning av foder som innehåller fiskmjöl skall kunna göras tillgängliga för den behöriga myndigheten i minst fem år.
 - Rutintester skall utföras på foder avsett för idisslare för att säkerställa att det inte innehåller förbjudet protein, bland annat fiskmjöl.
- d) Märkningen av foder som innehåller fiskmjöl och åtföljande handlingar skall innehålla följande uppgift: 'Innehåller fiskmjöl – får inte användas för utfodring av idisslare'.
- e) Bulkfoder som innehåller fiskmjöl skall transporteras med fordon som inte samtidigt transporterar foder för idisslare. Om fordonet därefter används för transport av foder avsett för idisslare skall det rengöras noga enligt ett förfarande som godkänts av den behöriga myndigheten för att undvika korskontaminering.

- f) Användning och lagring av foder som innehåller fiskmjöl skall förbjudas på gårdar där idisslare hålls.

Genom undantag från detta villkor får den behöriga myndigheten tillåta att foder som innehåller fiskmjöl används och lagras på gårdar där idisslare hålls, om den har förvässat sig om att det på gården vidtas åtgärder för att förhindra att foder som innehåller fiskmjöl används för utfodring av idisslare.

- C. Följande villkor skall gälla för användningen av dikalciumfosfat och trikalciumfosfat enligt punkt A b ii och foder som innehåller sådant protein vid utfodring av icke-idisslande produktionsdjur (gäller dock inte utfodring av köttätande pälsproducerande djur):

- a) Foder som innehåller dikalciumfosfat eller trikalciumfosfat skall framställas i anläggningar som inte framställer foder för idisslare och som har godkänts för detta ändamål av den behöriga myndigheten.

Oavsett vad som sagts i det föregående

- i) krävs inget särskilt godkännande för produktion av helfoder av foder som innehåller dikalciumfosfat och trikalciumfosfat för hemmablandare

— som registrerats av den behöriga myndigheten,

— som endast uppföder andra djur än idisslare,

— som producerar helfoder enbart för den egna gårdens bruk, och

— under förutsättning att det foder som innehåller dikalciumfosfat eller trikalciumfosfat som används i produktionen innehåller mindre än 10 % fosfor totalt,

- ii) får produktionen av foder för idisslare i anläggningar som även producerar foder som innehåller dikalciumfosfat eller trikalciumfosfat för andra djurarter godkännas av den behöriga myndigheten på följande villkor:

— Bulkfoder och förpackat foder avsett för idisslare skall tillverkas i lokaler som är fysiskt avskilda från lokaler där foder som innehåller dikalciumfosfat eller trikalciumfosfat tillverkas.

— Bulkfoder avsett för idisslare skall under lagring, transport och förpackning förvaras i lokaler som är fysiskt avskilda från lokaler där dikalciumfosfat och trikalciumfosfat i bulk och bulkfoder som innehåller dikalciumfosfat och trikalciumfosfat förvaras.

— Uppgifter om inköp och användning av dikalciumfosfat eller trikalciumfosfat och om försäljning av foder som innehåller dikalciumfosfat eller trikalciumfosfat skall kunna göras tillgängliga för den behöriga myndigheten i minst fem år.

- b) Märkningen av foder som innehåller dikalciumfosfat eller trikalciumfosfat och åtföljande handlingar skall innehålla följande uppgift: 'Innehåller dikalciumfosfat eller trikalciumfosfat av animaliskt ursprung – får inte användas för utfodring av idisslare'.

- c) Bulkfoder som innehåller dikalciumfosfat eller trikalciumfosfat skall transporteras med fordon som inte samtidigt transporterar foder för idisslare. Om fordonet därefter används för transport av foder avsett för idisslare skall det rengöras noga enligt ett förfarande som godkänts av den behöriga myndigheten för att undvika korskontaminering.

- d) Användning och lagring av foder som innehåller dikalciumfosfat eller trikalciumfosfat skall förbjudas på gårdar där idisslare hålls.

Genom undantag från detta villkor får den behöriga myndigheten tillåta att foder som innehåller dikalciumfosfat eller trikalciumfosfat används och lagras på gårdar där idisslare hålls, om den har förvässat sig om att det på gården vidtas åtgärder för att förhindra att foder som innehåller dikalciumfosfat eller trikalciumfosfat används för utfodring av idisslare.

- D. Följande villkor skall gälla för användningen av blodprodukter enligt punkt A b iii och blodmjöl enligt punkt A c och foder som innehåller sådant protein vid utfodring av icke-idisslande produktionsdjur respektive fisk:

- a) Blodet skall härröra från EU-godkända slakterier som inte slaktar idisslare och som registrerats som slakterier som inte slaktar idisslare, och det skall transporteras direkt till bearbetningsanläggningen i fordon avsedda enbart för transport av blod från andra djur än idisslare. Om fordonet tidigare har använts för transport av blod från idisslare, skall det, efter rengöring, inspekteras av den behöriga myndigheten före transport av blod från andra djur än idisslare.

Oavsett vad som sagts i det föregående får den behöriga myndigheten tillåta slakt av idisslare i ett slakteri som samlar in blod från andra djur än idisslare avsett för produktion av blodprodukter och blodmjöl för användning i fiskfoder respektive foder för icke-idisslande produktionsdjur om slakteriet använder ett erkänt kontrollsystem. Kontrollsystemet skall inbegripa åtminstone

- slakt av andra djur än idisslare fysiskt avskilt från slakt av idisslare,
- insamling, lagring, transport och förpackning av blod från idisslare i lokaler som är fysiskt åtskilda från lokaler som används i motsvarande syfte för blod från andra djur än idisslare, och
- regelbunden provtagning och analys av blod från andra djur än idisslare för påvisning av eventuell förekomst av protein från idisslare.

- b) Blodprodukterna och blodmjölet skall framställas i en anläggning som enbart bearbetar blod från andra djur än idisslare.

Oavsett vad som sagts i det föregående får den behöriga myndigheten tillåta produktion av blodprodukter och blodmjöl för användning i fiskfoder respektive foder för icke-idisslande produktionsdjur i anläggningar som bearbetar blod från idisslare och som har ett erkänt kontrollsystem för förebyggande av korskontaminering. Kontrollsystemet skall inbegripa åtminstone

- bearbetning av blod från andra djur än idisslare i ett slutet system som är fysiskt avskilt från bearbetning av blod från idisslare,
- transport, lagring och förpackning av råvaror i bulk och färdiga produkter i bulk som härrör från idisslare i lokaler som är fysiskt avskilda från lokaler där råvaror i bulk och färdiga produkter i bulk som härrör från andra djur än idisslare förvaras under lagring, transport och förpackning, och
- regelbunden provtagning och analys av blodprodukter och blodmjöl från andra djur än idisslare för påvisning av eventuell förekomst av protein från idisslare.

- c) Foder som innehåller blodprodukter eller blodmjöl skall framställas i anläggningar som inte framställer foder för idisslare respektive andra produktionsdjur än fisk och som har godkänts för detta ändamål av den behöriga myndigheten.

Oavsett vad som sagts i det föregående

- i) krävs inget särskilt godkännande för produktion av helfoder av foder som innehåller blodprodukter eller blodmjöl för hemmablandare
 - som registrerats av den behöriga myndigheten,
 - som uppföder endast andra djur än idisslare, om blodprodukter används, eller endast fisk, om blodmjöl används,
 - som producerar helfoder enbart för den egna gårdens bruk, och
 - under förutsättning att det foder som innehåller blodprodukter eller blodmjöl som används i produktionen innehåller mindre än 50 % protein totalt,
- ii) får produktionen av foder för idisslare i anläggningar som även producerar foder som innehåller blodprodukter eller blodmjöl för icke-idisslande produktionsdjur respektive fisk godkännas av den behöriga myndigheten på följande villkor:
 - Bulkfoder och förpackat foder avsett för idisslare eller andra produktionsdjur än fisk skall produceras i lokaler som är fysiskt avskilda från lokaler där foder som innehåller blodprodukter eller blodmjöl produceras.
 - Bulkfoder skall under lagring, transport och förpackning förvaras i fysiskt avskilda lokaler enligt följande:
 - a) Foder avsett för idisslare skall hållas åtskilt från blodprodukter och foder som innehåller blodprodukter.
 - b) Foder avsett för andra produktionsdjur än fisk skall hållas åtskilt från blodmjöl och foder som innehåller blodmjöl.
 - Uppgifter om inköp och användning av blodprodukter och blodmjöl och om försäljning av foder som innehåller sådana produkter skall kunna göras tillgängliga för den behöriga myndigheten i minst fem år.
- d) Märkningen av foder som innehåller blodprodukter och blodmjöl samt åtföljande handelsdokument eller hälsointyg skall beroende på vad som är tillämpligt innehålla följande uppgift: 'Innehåller blodprodukter – får inte användas för utfodring av idisslare' respektive 'Innehåller blodmjöl – får användas enbart för utfodring av fisk'.
- e) Bulkfoder som innehåller blodprodukter skall transporteras med fordon som inte samtidigt transporterar foder för idisslare, och bulkfoder som innehåller blodmjöl skall transporteras med fordon som inte samtidigt transporterar foder för andra produktionsdjur än fisk. Om fordonet därefter används för transport av foder avsett för idisslare respektive andra produktionsdjur än fisk skall det rengöras noga enligt ett förfarande som godkänts av den behöriga myndigheten för att undvika korskontaminering.
- f) Användning och lagring av foder som innehåller blodprodukter skall förbjudas på gårdar där idisslare hålls, och användning och lagring av foder som innehåller blodmjöl skall förbjudas på gårdar där andra produktionsdjur än fisk hålls.

Oavsett vad som sagts i det föregående får den behöriga myndigheten tillåta att foder som innehåller blodprodukter respektive blodmjöl används och lagras på gårdar där idisslare respektive andra produktionsdjur än fisk hålls, om den har förvässat sig om att det på gården vidtas åtgärder för att förhindra att foder som innehåller blodprodukter respektive blodmjöl används för utfodring av idisslare respektive andra arter än fisk.

III Allmänna genomförandebestämmelser

- A. Denna bilaga skall tillämpas utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i förordning (EG) nr 1774/2002.
- B. Medlemsstaterna skall föra aktuella förteckningar över
- a) slakterier som godkänts för insamling av blod enligt punkt D a i del II,
 - b) godkända bearbetningsanläggningar som producerar dikalciumfosfat, trikalciumfosfat, blodprodukter eller blodmjöl, och
 - c) anläggningar, med undantag för hemmablandare, som godkänts för tillverkning av foder som innehåller fiskmjöl och de proteiner som avses i punkt b och som verkar i enlighet med de villkor som fastställs i punkterna B c, C a och D c i del II.
- C. a) Bearbetat djurprotein i bulk, med undantag för fiskmjöl, och bulkprodukter, inbegripet foder, organiska gödningsmedel och jordförbättringsmedel som innehåller sådana proteiner, skall lagras och transporteras i för detta ändamål särskilt avsedda utrymmen eller fordon. Dessa får endast användas för andra ändamål efter rengöring och efter det att de har inspekterats av den behöriga myndigheten.
- b) Fiskmjöl i bulk enligt punkt A b i i del II, dikalciumfosfat och trikalciumfosfat i bulk enligt punkt A b ii i del II, blodprodukter enligt punkt A b iii i del II och blodmjöl enligt punkt A c i del II skall lagras och transporteras i för detta ändamål särskilt avsedda utrymmen och fordon.
- c) Oavsett vad som sagts i punkt b
- i) får utrymmen och fordon användas för lagring och transport av foder som innehåller samma protein,
 - ii) får utrymmen och fordon, efter rengöring, användas för andra ändamål efter det att de har inspekterats av den behöriga myndigheten, och
 - iii) får lager och fordon som transporterar fiskmjöl användas för andra ändamål om företaget har ett kontrollsystem som godkänts av den behöriga myndigheten för förebyggande av korskontaminering. Kontrollsystemet skall inbegripa åtminstone
 - uppgifter om material som transporteras och om rengöringen av fordonet, och
 - regelbunden provtagning och analys av transporterade foder för påvisning av eventuell förekomst av fiskmjöl.
- Den behöriga myndigheten skall utföra täta kontroller på plats för att säkerställa att kontrollplanen tillämpas korrekt.
- D. Foder, inbegripet foder för sällskapsdjur, som innehåller blodprodukter från idisslare eller annat bearbetat djurprotein än fiskmjöl skall inte tillverkas i anläggningar som framställer foder för produktionsdjur, med undantag för köttätande pälsproducerande djur.
- Bulffoder, inbegripet foder för sällskapsdjur, som innehåller blodprodukter från idisslare eller annat bearbetat djurprotein än fiskmjöl, skall under lagring, transport och förpackning förvaras i lokaler som är fysiskt avskilda från lokaler där bulffoder för produktionsdjur, med undantag för foder för köttätande pälsproducerande djur, förvaras.
- Foder för sällskapsdjur och foder för köttätande pälsproducerande djur som innehåller dikalciumfosfat eller trikalciumfosfat enligt punkt A b ii i del II och blodprodukter enligt punkt A b iii i del II skall produceras och transporteras i enlighet med punkterna C a och C c respektive punkterna D c och D e i del II.

- E. 1. Export till tredjeländer av bearbetade djurproteiner som härrör från idisslare och av produkter som innehåller sådana bearbetade djurproteiner är förbjuden.
2. Export av bearbetade djurproteiner som härrör från andra djur än idisslare och av produkter som innehåller sådana proteiner får endast tillåtas av den behöriga myndigheten på följande villkor:
- De är avsedda för användning som inte är förbjuden enligt artikel 7.
 - Ett skriftligt avtal skall slutas med tredjelandet före exporten, vilket inbegriper att tredjelandet förbinder sig att ta hänsyn till slutanvändningen och att inte återexportera det bearbetade animaliska proteinet eller produkter som innehåller sådant protein för användningsområden som är förbjudna enligt artikel 7.
3. För att genomförandet av denna förordning skall vara effektivt skall de medlemsstater som tillåter export av detta slag enligt punkt 2 via Ständiga kommittén för livsmedelskedjan och djurhälsa underrätta kommissionen och de övriga medlemsstaterna om de villkor som avtalats med det berörda tredjelandet.

Punkterna 2 och 3 skall inte tillämpas på

- export av fiskmjöl, förutsatt att det uppfyller de villkor som fastställs i punkt B i del II,
 - produkter som innehåller fiskmjöl, och
 - foder för sällskapsdjur.
- F. Den behöriga myndigheten skall utföra dokumentkontroller och fysiska kontroller, däribland fodertester genom hela produktions- och distributionskedjan enligt direktiv 95/53/EG för att kontrollera efterlevnaden av bestämmelserna i direktivet och i denna förordning. Om förekomst av förbjudna djurproteiner upptäcks skall direktiv 95/53/EG gälla. Den behöriga myndigheten skall regelbundet kontrollera kompetensen hos de laboratorier som gör analyser för sådana officiella kontroller, särskilt genom att utvärdera resultaten av ringtest. Om kompetensen inte anses tillfredsställande, kräver detta som minimiåtgärd att laboratoriepersonalen får kompletterande utbildning.”
-

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1293/2005**av den 5 augusti 2005****om ändring av förordning (EEG) nr 2676/90 om fastställande av gemensamma analysmetoder för vin**

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1493/1999 av den 17 maj 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin ⁽¹⁾, särskilt artikel 46.3 i denna, och

av följande skäl:

- (1) Metoden för mätning av övertrycket i pärlande och mousserande viner har tagits fram i enlighet med internationellt erkända kriterier. En ny beskrivning av metoden antogs av Internationella vinkontoret (*Office International de la Vigne et du Vin*) vid dess generalförsamling 2003.
- (2) Med denna metod blir kontrollen av vinernas övertryck både enklare och exaktare.

(3) Beskrivningen av rutinmetoden i kapitel 37 i bilagan till kommissionens förordning (EEG) nr 2676/90 ⁽²⁾ är inte längre aktuell, och punkt 3 i kapitel 37 bör därför utgå. En uppdaterad beskrivning av metoden bör i stället införas i ett nytt kapitel i bilagan till den förordningen.

(4) Förordning (EEG) nr 2676/90 bör därför ändras.

(5) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för vin.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilagan till förordning (EEG) nr 2676/90 skall ändras på det sätt som anges i bilagan till denna förordning.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 5 augusti 2005.

På kommissionens vägnar

Mariann FISCHER BOEL

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 179, 14.7.1999, s. 1. Förordningen senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 1188/2005 (EUT L 193, 23.7.2005, s. 24).

⁽²⁾ EGT L 272, 3.10.1990, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 355/2005 (EUT L 56, 2.3.2005, s. 3).

BILAGA

Bilagan till förordning (EEG) nr 2676/90 skall ändras på följande sätt:

1. Kapitel 37 "Koldioxid" skall ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 skall ändras på följande sätt:

i) Rubriken skall ersättas med följande: "1. PRINCIPER FÖR METODEN"

ii) Punkt 1.2 skall utgå.

b) I punkt 2 skall rubriken till punkt 2.3 ersättas med följande: "Beräkning av det teoretiska övertrycket".

c) Punkterna 3 och 4 skall utgå.

2. Efter kapitel 37 skall följande kapitel införas som kapitel 37a:

"37a. MÄTNING AV ÖVERTRYCKET I MOUSSERANDE OCH PÄRLANDE VINER

1. PRINCIP

Efter temperaturstabilisering och omskakning av flaskan bestäms övertrycket med hjälp av en afrometer (tryckmätare). Övertrycket uttrycks i pascal (Pa) (metod av typ I). Metoden är också tillämplig på mousserande viner med tillsatt koldioxid och pärlande viner med tillsatt koldioxid.

2. APPARATUR

Övertrycket i flaskor med mousserande eller pärlande vin mäts med en apparat som kallas afrometer. Den kan ha olika utformning beroende på flaskans förslutning (metallkapsel, kapsyl, kork eller plastpropp).

2.1 Flaskor med metallkapsel eller kapsyl

Apparaten består av tre delar (figur 1):

- Överdelen (snäckskruv med nål) består av en manometer, en ring för manuell iskruvning, en snäckskruv som skruvas in i den mellersta delen och en nål som sticks igenom metallkapseln respektive kapsylen. I sidan på nålen finns ett hål som leder trycket till manometern. En packning ser till att apparaten håller tätt mot metallkapseln respektive kapsylen.
- Mellandelen (mutter) används för att centrera överdelen. Mellandelen skruvas fast i nederdelen så att hela apparaten sitter stadigt på flaskan.
- Nederdelen (bygel) är försedd med en tapp som skjuts in under en ring på flaskan och som håller kvar apparaten. Det finns en särskild ring för varje typ av flaska.

2.2 Flaskor med kork eller plastpropp

Apparaten består av två delar (figur 2):

- Överdelen är samma som i föregående apparat. Nålen är dock längre och utformad som ett långt, ihåligt rör med en vass spets som lätt kan stickas igenom korken respektive plastproppen. Spetsen sitter löst och ramlar ned i vinet när den har stuckits in i flaskan.

- Nederdelen består av en mutter och en sockel som sätts på korken respektive plastproppen. Sockeln är försedd med fyra fästskruvar som håller apparaten på plats.

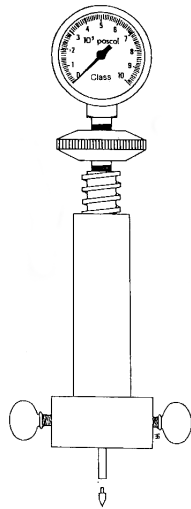

Fig. 2: Afrometer för korkar och proppar

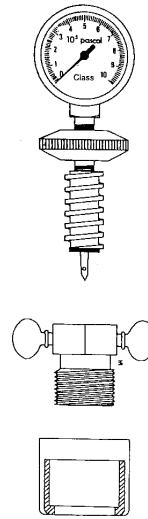

Fig. 1: Afrometer för kapsyler

Anmärkningar om apparaternas manometrar:

- Manometern kan antingen vara en mekanisk Bourdon-manometer eller en digital piezoelektrisk manometer. I det första fallet måste Bourdon-röret vara tillverkat av rostfritt stål.
- Manometern skall vara skalindelad i pascal (Pa). För mousserande viner är det mest praktiskt att använda 10^5 Pa eller kilopascal (kPa) som enhet.
- Manometrar är indelade i olika klasser. Manometerns klass anger avläsningens noggrannhet i förhållande till hela mätområdet uttryckt i procent (t.ex. en 1 000 kPa manometer av klass 1 innebär att det maximala trycket är 1 000 kPa och att maxavvikelsen är ± 10 kPa). För en exakt mätning rekommenderas klass 1.

3. METOD

Mätning skall utföras på flaskor vars temperatur har stabiliserats under minst ett dygn. När metallkapseln, kapsylen, korken eller proppen har genomborrats, skall flaskan skakas om kraftigt till dess att trycket är konstant. Först därefter avläses trycket.

3.1 Flaskor med metallkapsel eller kapsyl

För in bygelns tapp under flaskans ring. Skruva i muttern så att de båda delarna sitter fast på flaskan. Skruva på överdelen. För att undvika att gas läcker ut måste nålen stickas in och packningen fås att ligga an mot kapseln så fort som möjligt. Läs av trycket efter att ha skakat om flaskan kraftigt till dess att trycket är konstant.

3.2 Flaskor med kork eller plastpropp

Sätt en spets i änden av nålen. Sätt hela apparaturen på korken respektive plastproppen. Dra åt de fyra skruvarna runt korken/plastproppen. Skruva på överdelen så att nålen sticker igenom korken/plastproppen. Spetsen ramlar ner i flaskan och trycket när manometern. Läs av trycket efter att ha skakat om flaskan kraftigt till dess att trycket är konstant. Ta ut spetsen ur flaskan efter mätningen.

4. REDOVISNING AV RESULTATEN

Övertrycket vid 20 °C ($P_{\text{aph}20}$) anges i pascal (Pa) eller kilopascal (kPa). Resultatet skall anges på ett sätt som överensstämmer med manometerns exakthet (t.ex. $6,3 \times 10^3$ Pa eller 630 kPa, men inte $6,33 \times 10^3$ Pa eller 633 kPa, med en 1 000 kPa fullskalemanometer av klass 1).

Om temperaturen vid mätningen avviker från 20 °C, skall värdet korrigeras genom att det uppmätta trycket multipliceras med tillämplig koefficient (se tabell 1).

Tabell 1

Förhållandet mellan övertrycket $P_{ph_{20}}$ i mousserande eller pärlande vin vid 20 °C och övertrycket P_{ph_t} vid en temperatur t

°C	
0	1,85
1	1,80
2	1,74
3	1,68
4	1,64
5	1,59
6	1,54
7	1,50
8	1,45
9	1,40
10	1,36
11	1,32
12	1,28
13	1,24
14	1,20
15	1,16
16	1,13
17	1,09
18	1,06
19	1,03
20	1,00
21	0,97
22	0,95
23	0,93
24	0,91
25	0,88

5. KONTROLL AV RESULTATEN

Metod för direktbestämning av de fysiska parametrarna (metod av typ I)

Afrometerkontroll

Afrometrar skall kontrolleras regelbundet (minst en gång om året).

Kontrollera manometern med hjälp av en kalibreringsbänk. I kalibreringsbänken jämförs den manometer som skall kontrolleras med en parallellmonterad referensmanometer som är av högre klass och som är kalibrerad mot nationella standarder. Avläs värdena på de båda apparaterna först för ökat sedan för minskat tryck och jämför dem. Om de båda apparaternas värden skiljer sig åt, använd justeringsskruven för att korrigera.

Alla auktoriserade laboratorier och institutioner är utrustade med kalibreringsbänkar. Även manometertillverkarna har sådana bänkar.”

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1294/2005**av den 5 augusti 2005****om ändring av bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2092/91 om ekologisk produktion av jordbruksprodukter och uppgifter därom på jordbruksprodukter och livsmedel**

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 2092/91 av den 24 juni 1991 om ekologisk produktion av jordbruksprodukter och uppgifter därom på jordbruksprodukter och livsmedel⁽¹⁾, särskilt artikel 13 andra strecksatsen i denna, och

av följande skäl:

- (1) Enligt principerna för ekologisk produktion i bilaga I till förordning (EEG) nr 2092/91 skall djuren utfodras med ekologiskt producerat foder. Under en övergångsperiod som löper ut den 24 augusti 2005 får jordbrukarna i begränsad utsträckning använda sig av konventionellt foder om de kan visa att det inte finns något ekologiskt foder tillgängligt.
- (2) Efter den 24 augusti 2005 kommer det inte att finnas ett tillräckligt utbud av ekologiskt foder i gemenskapen för att tillgodose behovet, särskilt i fråga om proteinrikt foder som behövs för att föda upp icke idisslare och, i mindre omfattning, idisslare.

- (3) Den övergångsperiod under vilken konventionellt foder får användas bör därför förlängas.
- (4) Förordning (EEG) nr 2092/91 bör därför ändras.
- (5) Med tanke på att dessa åtgärder är brådskande, eftersom bestämmelserna om konventionellt foder löper ut den 24 augusti 2005, bör den här förordningen träda i kraft dagen efter det att den offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.
- (6) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från den kommitté som har inrättats i enlighet med artikel 14 i förordning (EEG) nr 2092/91.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilaga I till förordning (EEG) nr 2092/91 skall ändras på det sätt som anges i bilagan till den här förordningen.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med den 25 augusti 2005.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 5 augusti 2005.

På kommissionens vägnar

Mariann FISCHER BOEL

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 198, 22.7.1991, s. 1. Förordningen senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 2254/2004 (EUT L 385, 29.12.2004, s. 20).

BILAGA I

Del B i bilaga I till förordning (EEG) nr 2092/91 skall ändras på följande sätt:

Texten i punkt 4.8 skall ersättas med följande:

”Genom undantag från punkt 4.2 får en begränsad andel konventionellt foder som framställts av jordbruksprodukter användas om uppfödarna på ett för medlemsstatens kontrollorgan eller kontrollmyndighet tillfredsställande sätt kan visa att de inte kan få fram uteslutande ekologiskt producerat foder.

Den högsta tillåtna andelen konventionellt foder per 12-månadersperiod är följande:

a) För växtätare: 5 % under perioden 25 augusti 2005–31 december 2007.

b) För andra arter:

— 15 % under perioden 25 augusti 2005–31 december 2007.

— 10 % under perioden 1 januari 2008–31 december 2009.

— 5 % under perioden 1 januari 2010–31 december 2011.

Dessa procentandelar skall beräknas årligen på grundval av torrsubstansinnehållet i foder som framställts av jordbruksprodukter. Den högsta tillåtna procentandelen konventionellt foder i den dagliga foderrationen är 25 %, beräknad på torrsubstansinnehållet, utom under den period varje år då djuren växlar betesområde.”

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1295/2005**av den 5 augusti 2005****om fastställande av det slutliga stödbeloppet för torkat foder för regleringsåret 2004/05**

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

den gemensamma organisationen av marknaden för torkat foder ⁽⁴⁾, skulle kunna dra nytta av det stöd som avses i artikel 3 i förordning (EG) nr 603/95.

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

(4) Av dessa meddelanden framgår att den maximala garanterade kvantiteten för dehydratiserat foder har överskridits med 16 %

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 603/95 av den 21 februari 1995 om den gemensamma marknaden för torkat foder ⁽¹⁾, särskilt artikel 5, andra stycket i denna, och

(5) Det är därför nödvändigt att minska stödbeloppet för dehydratiserat foder i enlighet med artikel 5, första strecksatsen, i förordning (EG) nr 603/95.

av följande skäl:

(6) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för torkat foder.

(1) Förordning (EG) nr 603/95 ersätts från och med den 1 april 2005 av rådets förordning (EG) nr 1786/2003 av den 29 september 2003 om den gemensamma organisationen av marknaden för torkat foder ⁽²⁾. Den förordningen är tillämplig från och med den 1 april 2005 då regleringsåret 2005/06 börjar. Det är följaktligen lämpligt att fortsätta att tillämpa förordning (EG) nr 603/95 för att fastställa det slutliga stödbeloppet för regleringsåret 2004/05.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

För regleringsåret 2004/05 skall det stödbelopp för dehydratiserat foder som avses i artikel 3.2 i förordning (EG) nr 603/95 minskas med

(2) I artikel 3.2 och 3.3 i förordning (EG) nr 603/95 fastställs de stödbelopp som skall betalas ut till förädlingsföretagen för dehydratiserat foder och soltorkat foder som producerats inom ramen för den maximala garanterade kvantitet som fastställs i artikel 4.1 och 4.3 i den förordningen.

— 64,36 euro per ton i Tjeckien,

— 56,40 euro per ton i Grekland,

— 54,11 euro per ton i Spanien,

(3) De kvantiteter som medlemsstaterna meddelat kommissionen för regleringsåret 2004/05 i enlighet med artikel 15, punkt a, andra stycket, i kommissionens förordning (EG) nr 785/95 av den 6 april 1995 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 603/95 om den gemensamma marknaden för torkat foder ⁽³⁾, skall inkludera de kvantiteter som lagras den 31 mars 2005 och som, i enlighet med artikel 34 i kommissionens förordning (EG) nr 382/2005 av den 7 mars 2005 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning nr 1786/2003 om

— 57,02 euro per ton i Italien,

— 63,24 euro per ton i Litauen,

— 59,04 euro per ton i Ungern,

— 65,55 euro per ton i de andra medlemsstaterna.

⁽¹⁾ EGT L 63, 21.3.1995, s. 1. Förordningen senast ändrad genom 2003 års anslutningsakt.

⁽²⁾ EUT L 270, 21.10.2003, s 114.

⁽³⁾ EGT L 79, 7.4.1995, s. 5. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 1413/2001 (EGT L 191, 13.7.2001, s. 8).

⁽⁴⁾ EUT L 61, 8.3.2005, s. 4.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 5 augusti 2005.

På kommissionens vägnar
Mariann FISCHER BOEL
Ledamot av kommissionen

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1296/2005

av den 5 augusti 2005

om ändring av det maximala beloppet för B-avgiften och justering av minimipriset för B-betor inom sockersektorn för regleringsåret 2005/06

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1260/2001 av den 19 juni 2001 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker ⁽¹⁾, särskilt artikel 15.8 andra och tredje strecksatserna i denna, och

av följande skäl:

- (1) I artikel 15.3 och 15.4 i förordning (EG) nr 1260/2001 fastställs att de förluster som uppstår genom åtaganden att exportera gemenskapens sockeröverskott inom vissa gränser måste täckas av produktionsavgifter som tas ut på produktionen av A- och B-socker, A- och B-isoglukos samt A- och B-inulinsirap.
- (2) I artikel 15.5 i förordning (EG) nr 1260/2001 föreskrivs att när den beräknade sammanlagda förlusten för det löpande regleringsåret sannolikt, på grund av taket för basproduktionspriset och B-avgiften på 2 % respektive 30 % av interventionspriset på vitsocker, inte kommer att täckas av intäkterna från dessa avgifter, skall det maximala procenttalet för B-avgiften justeras i nödvändig omfattning i syfte att täcka den sammanlagda förlusten, utan att dock tillåtas överstiga 37,5 %.
- (3) Enligt de uppgifter som för närvarande finns tillgängliga riskerar de beräknade intäkterna, före justeringen, från de avgifter som tas ut under regleringsåret 2005/06 att bli lägre än summan av det exporterbara överskottet multiplicerat med den genomsnittliga förlusten. Det är därför

nödvändigt att höja det maximala procenttalet för B-avgiften till 37,5 % av interventionspriset på vitsocker för det regleringsåret.

- (4) I artikel 4.1 b i förordning (EG) nr 1260/2001 fastställs, med förbehåll för tillämpningen av artikel 15.5 i den förordningen, att minimipriset för B-betor skall vara 32,42 euro per ton. I artikel 15.5 i förordning (EG) nr 1260/2001 fastställs att en motsvarande ändring av priset på B-betor skall göras om det maximala procenttalet för B-avgiften skulle justeras.

- (5) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för socker.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

För regleringsåret 2005/06 skall det maximala belopp för B-avgiften som avses i artikel 15.4 första strecksatsen i förordning (EG) nr 1260/2001 höjas till 37,5 % av interventionspriset på vitsocker.

Artikel 2

För regleringsåret 2005/06 skall det minimipris på B-betor som avses i artikel 4.1 b i förordning (EG) nr 1260/2001 fastställas i enlighet med artikel 15.5 i den förordningen till 28,84 euro per ton.

Artikel 3

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 5 augusti 2005.

På kommissionens vägnar

Mariann FISCHER BOEL

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 178, 30.6.2001, s. 1. Förordningen senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 987/2005 (EUT L 167, 29.6.2005, s. 12).

II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS BESLUT

av den 12 juli 2005

om riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik

(2005/600/EG)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 128.2 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

med beaktande av Sysselsättningskommitténs yttrande, och

av följande skäl:

- (1) I artikel 2 i fördraget om Europeiska unionen fastställs det att unionen skall ha som mål att bl.a. främja ekonomiska och sociala framsteg och en hög sysselsättningsnivå. I artikel 125 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen anges det att medlemsstaterna och gemenskapen skall arbeta för att utveckla en samordnad sysselsättningsstrategi och särskilt för att främja en kvalificerad, utbildad och anpassningsbar arbetskraft och en arbetsmarknad som är mottaglig för ekonomiska förändringar.
- (2) Vid Europeiska rådet i Lissabon i mars 2000 lanserades en strategi som syftar till hållbar ekonomisk tillväxt med fler och bättre arbetstillfällen och en högre grad av social

sammanhållning samt långsiktiga sysselsättningsmål, men fem år senare har målen för strategin inte på långt när uppnåtts.

- (3) Att ett integrerat paket med riktlinjer för sysselsättningen och allmänna riktlinjer för den ekonomiska politiken läggs fram, bidrar till att ge Lissabonstrategin om tillväxt och sysselsättning en ny inriktning. Den europeiska sysselsättningsstrategin har den viktigaste rollen i genomförandet av sysselsättningsmålen i Lissabonstrategin. En förstärkt social sammanhållning utgör också ett nyckelelement för Lissabonstrategins framgång. Omvänt kommer, såsom anges i den sociala agendan, en framgångsrik europeisk sysselsättningsstrategi att bidra till bättre social sammanhållning.
- (4) I linje med slutsatserna från Europeiska rådets vårmöte den 22 och 23 mars 2005 måste unionen mobilisera alla lämpliga nationella resurser och gemenskapsresurser – inbegripet sammanhållningspolitiken – inom Lissabonstrategins tre dimensioner (den ekonomiska, den sociala och den miljömässiga) för att bättre kunna utnyttja synergi inom en allmän ram för hållbar utveckling.
- (5) Målen full sysselsättning, kvalitet och produktivitet i arbetet samt social sammanhållning måste omsättas i tydliga prioriteringar, nämligen att få in och behålla fler människor på arbetsmarknaden, öka arbetskraftsutbudet och modernisera de sociala trygghetssystemen, förbättra arbetstagares och företags anpassningsförmåga samt öka investeringarna i humankapital genom bättre utbildning och färdigheter.
- (6) Riktlinjerna för sysselsättningen bör ses över i sin helhet endast vart tredje år, medan uppdateringen av dem under de mellanliggande åren till och med 2008 fortfarande bör vara strikt begränsad.

⁽¹⁾ Yttrandet avgivet den 26 maj 2005 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Yttrandet avgivet den 31 maj 2005 (ännu ej offentliggjort i EUT).

(7) Kommittén för sysselsättning och Kommittén för socialt skydd har utarbetat ett gemensamt yttrande om de integrerade riktlinjerna för tillväxt och sysselsättning (2005–2008).

(8) Rådets rekommendation av den 14 oktober 2004 om genomförandet av medlemsstaternas sysselsättningspolitik ⁽¹⁾ är fortsatt giltig som bakgrundsreferens.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik som anges i bilagan antas härmed.

Artikel 2

Riktlinjerna skall beaktas i medlemsstaternas sysselsättningspolitik, som det skall rapporteras om i de nationella reformprogrammen.

Artikel 3

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 12 juli 2005.

På rådets vägnar

G. BROWN

Ordförande

⁽¹⁾ EUT L 326, 29.10.2004, s. 47.

BILAGA

RIKTLINJER FÖR SYSSELSÄTTNINGEN (2005–2008)

(Integrerade riktlinjer nummer 17–24)

- Riktlinje nr 17: Genomföra en sysselsättningspolitik som syftar till att uppnå full sysselsättning, förbättra kvaliteten och produktiviteten i arbetet och öka graden av social och territoriell sammanhållning
- Riktlinje nr 18: Främja en livscykelinriktad syn på arbete
- Riktlinje nr 19: Sörja för en arbetsmarknad som är öppen för alla, göra arbete mer attraktivt och göra arbete lönsamt för arbetssökande, även för mindre gynnade personer, och för personer utanför arbetskraften
- Riktlinje nr 20: Förbättra förmågan att möta arbetsmarknadens behov
- Riktlinje nr 21: Främja flexibilitet i kombination med anställningstrygghet och minska segmenteringen av arbetsmarknaden, med vederbörligt beaktande av den roll som tillkommer arbetsmarknadens parter
- Riktlinje nr 22: Sörja för en sysselsättningsfrämjande utveckling av arbetskostnader och mekanismer för fastställande av löner
- Riktlinje nr 23: Utöka och förbättra investeringarna i humankapital
- Riktlinje nr 24: Anpassa utbildningssystemen till nya kompetenskrav

Riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik

Medlemsstaterna skall i samarbete med arbetsmarknadens parter bedriva sin politik så att nedan angivna mål och prioriteringar genomförs. I enlighet med Lissabonstrategin skall medlemsstaterna på ett balanserat sätt främja följande:

- *Full sysselsättning*: Att uppnå full sysselsättning och minska arbetslösheten och antalet personer utanför arbetskraften genom att öka efterfrågan och utbud på arbetskraft är väsentligt för att upprätthålla den ekonomiska tillväxten och förstärka den sociala sammanhållningen.
- *Bättre kvalitet och produktivitet i arbetet*: Strävandena att öka sysselsättningsgraden går hand i hand med att arbete görs mer attraktivt, arbetets kvalitet och arbetsproduktivitets tillväxt förbättras och andelen fattiga arbetstagare minskar. Synergier mellan arbetets kvalitet, produktivitet och sysselsättning bör utnyttjas till fullo.
- *Förstärkt social och territoriell sammanhållning*: Beslutsamma åtgärder behövs för att stärka den sociala integrationen, förhindra uteslutning från arbetsmarknaden och stödja mindre gynnade människors integration i arbetslivet samt för att minska de regionala skillnaderna inom sysselsättning, arbetslöshet och arbetsproduktivitet, särskilt i regioner som släpar efter i utvecklingen.

Lika möjligheter och bekämpning av diskriminering är av avgörande betydelse för framsteg. Integrering av jämställdhetsperspektiv och främjande av jämställdhet mellan män och kvinnor bör garanteras i alla vidtagna åtgärder. Som en del av en ny generationsöverskridande strategi bör särskild uppmärksamhet ägnas åt de ungas situation, varvid den europeiska paktens ungdomsfrågor bör genomföras, samt åt främjande av tillgång till arbete under hela arbetslivet. Särskild uppmärksamhet måste även ägnas en betydande minskning av sysselsättningsklyftorna för mindre gynnade människor, inbegripet personer med funktionshinder, samt mellan medborgare i tredjeländ och EU-medborgare, i linje med eventuella nationella mål.

Medlemsstaterna bör, när de vidtar åtgärder, sörja för en god förvaltning av sysselsättningspolitiken. De bör upprätta ett brett partnerskap för förändring genom att engagera parlamentsorgan och viktiga aktörer, även på regional och lokal nivå. Europeiska och nationella arbetsmarknadsparter bör spela en central roll. Ett antal mål och riktmärken som har fastställts på EU-nivå inom ramen för den europeiska sysselsättningsstrategin i samband med riktlinjerna för 2003 återges i slutet av denna bilaga och bör även i fortsättningen följas upp med hjälp av indikatorer och resultatavslor. Medlemsstaterna uppmanas också att fastställa sina egna åtaganden och mål, varvid de bör beakta ovanstående mål och riktmärken samt de rekommendationer för 2004 som man enats om på EU-nivå.

En god förvaltning kräver också större effektivitet vid fördelningen av administrativa och finansiella resurser. Medlemsstaterna bör i samförstånd med kommissionen utnyttja strukturfondsmedel, särskilt Europeiska socialfondens, för genomförande av den europeiska sysselsättningsstrategin och rapportera om de åtgärder som vidtagits. Särskild vikt bör läggas vid att förstärka den institutionella och administrativa kapaciteten i medlemsstaterna.

Riktlinje nr 17: Genomföra en sysselsättningspolitik som syftar till att uppnå full sysselsättning, förbättra kvaliteten och produktiviteten i arbetet och öka graden av social och territoriell sammanhållning.

Politiken bör bidra till att det uppnås en genomsnittlig sysselsättningsgrad för Europeiska unionen på 70 % totalt sett, på minst 60 % för kvinnor och på 50 % för äldre arbetstagare (55–64 år) senast 2010 och till att arbetslösheten och antalet personer utanför arbetskraften minskar. Medlemsstaterna bör överväga att fastställa nationella sysselsättningsmål.

I arbetet mot dessa mål bör åtgärderna koncentreras på följande prioriteringar:

- Att få in och behålla fler människor på arbetsmarknaden, öka arbetskraftsutbudet och modernisera de sociala trygghetssystemen.
- Att förbättra arbetstagares och företags anpassningsförmåga.
- Att öka investeringarna i humankapital genom bättre utbildning och färdigheter.

1. ATT FÅ IN OCH BEHÅLLA FLER MÄNNISKOR PÅ ARBETSMARKNADEN, ÖKA ARBETSKRAFTSUTBUDET OCH MODERNISERA DE SOCIALA TRYGGHETSSYSTEMEN

Att höja sysselsättningsnivåerna är det mest effektiva sättet att generera ekonomisk tillväxt och främja ekonomier utan social utslagning och samtidigt sörja för ett skyddsnät för de människor som är oförmögna att arbeta. Att främja ett ökat arbetskraftsutbud inom alla grupper, en ny livscykelinriktad syn på arbete och modernisera de sociala trygghetssystemen i syfte att sörja för att de är tillräckliga, ekonomiskt hållbara och anpassade till de föränderliga behoven i samhället är än mycket viktigare eftersom antalet människor i arbetsför ålder väntas sjunka. Särskild vikt bör läggas vid att komma till rätta med de bestående skillnaderna i sysselsättning mellan kvinnor och män och den låga sysselsättningsgraden för äldre arbetstagare och unga, som ett led i en ny generationsövergripande strategi. Åtgärder krävs också för att komma till rätta med ungdomsarbetslösheten, som är dubbelt så hög som arbetslösheten totalt sett. De rätta förutsättningarna för att underlätta framsteg när det gäller sysselsättningen måste skapas, vare sig det är fråga om det första inträdet på arbetsmarknaden, en återgång till arbete efter ett uppehåll eller en önskan att förlänga arbetslivet. Kvalitet i arbetet, inbegripet löner och förmåner, arbetsvillkor, anställningstrygghet, möjligheter till livslångt lärande och karriärsutveckling, är av avgörande betydelse, liksom stöd och stimulans genom de sociala trygghetssystemen.

Riktlinjer 18: Främja en livscykelinriktad syn på arbete genom

- ett förnyat försök att skapa sysselsättningsmöjligheter för unga och minska ungdomsarbetslösheten i enlighet med europeiska ungdomspakten,
- resoluta åtgärder för att öka kvinnors deltagande och minska klyftorna mellan män och kvinnor när det gäller sysselsättning, arbetslöshet och löner,
- bättre balans mellan arbete och privatliv samt tillhandahållande av tillgänglig barnomsorg och anhörigvård till rimliga priser,
- stöd till aktivt åldrande, inbegripet lämpliga arbetsvillkor, bättre (yrkes)hälsostatus och tillräckliga stimulansåtgärder för arbete och åtgärder för att motverka förtidspensionering,
- moderna sociala trygghetssystem, inklusive pensioner och hälsovård, som är socialt tillräckliga, ekonomiskt hållbara och anpassade till föränderliga behov, så att man stöder deltagande i, och vidmakthåller, sysselsättning och längre arbetsliv.

Se även integrerad riktlinje "Att trygga ekonomisk och finanspolitisk hållbarhet som en grund för ökad sysselsättning" (nr 2).

Att underlätta tillgången till arbete för arbetssökande, förebygga arbetslöshet och sörja för att de som blir arbetslösa fortsatt har nära anknytning till arbetsmarknaden samt öka deras anställbarhet är av stor betydelse för att öka deras deltagande och bekämpa social utslagning. För detta krävs att hindren på arbetsmarknaden avlägsnas, vilket kan ske genom hjälp till effektivt jobsökande, underlättande av tillträdet till utbildning och andra aktiva arbetsmarknadsåtgärder och genom att man ser till att arbete lönar sig samt undanröjer arbetslöshets-, fattigdoms- och sysslöshetsfallor. Särskild uppmärksamhet behöver ägnas åt att främja integrationen av mindre gynnade människor, däribland även lågutbildade arbetstagare, på arbetsmarknaden, inbegripet genom en utbyggnad av sociala tjänster och samhällsekonomiska åtgärder samt genom utveckling av nya källor till sysselsättning som svar på gemensamma behov. Att bekämpa diskriminering, främja tillträdet till arbetsmarknaden för funktionshindrade och att integrera invandrare och minoritetsgrupper är särskilt viktigt.

Riktlinje nr 19: Sörja för en arbetsmarknad som är öppen för alla, göra arbete mer attraktivt och göra arbete lönsamt för arbetssökande, även för mindre gynnade personer, och för personer utanför arbetskraften genom

- aktiva, förebyggande arbetsmarknadsåtgärder, inbegripet tidigt fastställande av behov, hjälp med arbetssökandet, vägledning och utbildning som ett led i personliga handlingsplaner, tillhandahållande av nödvändiga sociala tjänster för att stödja integration av de personer som är mest isolerade från arbetsmarknaden och bidra till utrotningen av fattigdom,
- fortlöpande översyn av incitament eller brist på incitament som följer av skatte- och bidragssystem, inbegripet förvaltningen av förmåner och villkoren för dessa samt en betydande minskning av höga margineffekter, särskilt för dem med låga inkomster, samtidigt som man sörjer för tillfredsställande nivåer för socialt skydd,
- utveckling av nya källor till sysselsättning inom tjänster med inriktning på personer och företag, särskilt på lokal nivå.

För att göra det möjligt för flera att finna ett bättre arbete, är det också nödvändigt att förstärka arbetsmarknadsinfrastrukturen på nationell nivå och på EU-nivå, inbegripet genom Euresnätverket, så att det blir lättare att förutse och avhjälpa eventuell bristande överensstämmelse mellan efterfrågan och utbud. I detta sammanhang är rörligheten för arbetstagare inom EU av central betydelse och bör till fullo säkras inom ramen för fördragen. Det kompletterande utbud av arbetskraft som följer av invandringen av medborgare från tredjeland måste också till fullo beaktas på de nationella arbetsmarknaderna.

Riktlinje nr 20: Förbättra förmågan att möta arbetsmarknadens behov genom

- modernisering och förstärkning av arbetsmarknadsinstitutionerna, särskilt arbetsförmedlingarna, bland annat i syfte att garantera större öppenhet när det gäller sysselsättnings- och utbildningsmöjligheter på nationell nivå och på EU-nivå,
- undanröjande av hinder för arbetstagarnas rörlighet i hela Europa inom ramen för fördragen,
- bättre förutseende när det gäller färdighetsbehov samt utbudsbrister och flaskhalsar på arbetsmarknaden,
- ändamålsenlig förvaltning av ekonomisk migration.

2. FÖRBÄTTRA ARBETSTAGARES OCH FÖRETAGS ANPASSINGSFÖRMÅGA

Europa behöver förbättra sin förmåga att förutse, sätta igång och tillgodogöra sig ekonomiska och sociala förändringar. För detta krävs sysselsättningsfrämjande arbetskostnader, moderna former av arbetsorganisation och väl fungerande arbetsmarknader som möjliggör större flexibilitet i kombination med trygghet i arbetet för att möta företagets och arbetstagarnas behov. Detta bör också bidra till att förhindra uppkomsten av segmenterade arbetsmarknader och till att det odeklarerade arbetet minskar.

I dagens alltmer globaliserade ekonomi med öppnandet av marknader och ständigt införande av ny teknik ställs både företag och arbetstagare inför behovet likaväl som möjligheten av att anpassa sig. Även om denna process med strukturella förändringar på det hela taget är gynnsam för både tillväxt och sysselsättning, medför den också förändringar som påverkar vissa arbetstagare och företag negativt. Företagen måste bli flexibla, så att de kan bemöta plötsliga förändringar i efterfrågan på sina varor och tjänster, anpassa sig till ny teknik och vara i stånd att ständigt förnya sig för att förbli konkurrenskraftiga. De måste också bemöta ökad efterfrågan på kvalitet i arbetet, kopplad till arbetstagares personliga önskemål och förändringar av familjesituationen, och de kommer att behöva hantera en situation med en åldrande arbetskraft och färre unga anställda. För arbetstagarna blir arbetslivet alltmer komplicerat efterhand som arbetsmönstren blir mer varierade och oregelbundna och alltfler omställningar framgångsrikt måste klaras av under livscykeln. Med de snabba förändringarna av ekonomierna och den därmed förbundna omstruktureringen måste de klara av nya arbetsmetoder, inbegripet ökad användning av informations- och kommunikationsteknik, och förändringar av sin sysselsättningsstatus samt vara inställda på livslångt lärande. Geografisk rörlighet är också nödvändig för att ta vara på arbetsmöjligheter både i ett vidare perspektiv och i EU som helhet.

Riktlinje nr 21: Främja flexibilitet i kombination med anställningstrygghet och minska segmenteringen av arbetsmarknaden, med vederbörligt beaktande av den roll som tillkommer arbetsmarknadens parter, genom

- anpassning av arbetslagstiftningen, vid behov med en översyn av olika typer av anställningsavtal och arbetstidsarrangemang,
- hantering av problemet med odeklarerat arbete,
- bättre föregripande och positiv förvaltning av förändringar, inbegripet ekonomisk omstrukturering, framför allt förändringar som är förbundna med öppnandet av handeln, så att de sociala kostnaderna för förändringarna blir så små som möjligt och en anpassning underlättas,
- främjande och spridning av innovativa och smidiga former för arbetets organisation, i syfte att förbättra kvaliteten och produktiviteten i arbetet, inbegripet hälsa och säkerhet,
- stöd till omställningar med anknytning till yrkesstatus, inbegripet utbildning, verksamhet som egenföretagare, bildande av företag samt geografisk rörlighet.

Se även integrerad riktlinje "Att främja större samstämmighet mellan den makroekonomiska politiken, strukturpolitiken och sysselsättningspolitiken" (nr 5).

I syfte att skapa så många arbetstillfällen som möjligt, bevara konkurrenskraften och bidra till den allmänna ekonomiska ramen bör den allmänna löneutvecklingen ligga i linje med produktivitetstillväxten under konjunkturcykeln och avspegla situationen på arbetsmarknaden. Det kan också bli nödvändigt att vidta åtgärder för att minska lönebikostnaderna och att se över skatteken i syfte att underlätta skapandet av nya arbetstillfällen, särskilt för lågavlönade.

Riktlinje nr 22: Sörja för en sysselsättningsfrämjande utveckling av arbetskostnader och mekanismer för fastställande av löner genom

- att uppmuntra arbetsmarknadens parter att inom sina respektive ansvarsområden fastställa en lämplig ram för löneförhandlingar, så att produktivets- och arbetsmarknadsutmaningarna återspeglas på alla relevanta nivåer och så att könsrelaterade löneklyftor undviks,
- att se över lönebikostnadernas inverkan på sysselsättningen och vid behov anpassa deras struktur och nivå, särskilt för att minska de lågavlönades skattebörda.

Se även integrerad riktlinje "Att se till att löneutvecklingen bidrar till makroekonomisk stabilitet och tillväxt" (nr 4).

3. ÖKA INVESTERINGARNA I HUMANKAPITAL GENOM BÄTTRE UTBILDNING OCH FÄRDIGHETER

Europa måste investera mera i humankapital. Alltför många människor kan inte komma in eller stanna kvar på arbetsmarknaden på grund av att de saknar tillräckliga färdigheter eller inte har de rätta färdigheterna. Om tillrådet till arbetsmarknaden skall kunna förbättras för alla åldersgrupper och produktiviteten och kvaliteten i arbetet skall kunna öka, måste EU investera mer och mer effektivt i humankapital och livslångt lärande till förmån för enskilda, företag, ekonomin och samhället.

Kunskapsbaserade och tjänstebaserade ekonomier kräver andra färdigheter än traditionella industrier, och dessa färdigheter behöver även uppdateras kontinuerligt med tanke på tekniska förändringar och innovation. Om arbetstagarna skall kunna stanna kvar och göra framsteg i arbetet måste de förvärva flera färdigheter och regelbundet förnya dem. Företagens produktivitet är beroende av att de kan bygga upp och behålla en arbetsstyrka som kan anpassa sig till förändringar. Staten måste sörja för att utbildningsnivåerna förbättras och att unga människor får den nyckelkompetens som är nödvändig i överensstämmelse med den europeiska pakten för ungdomsfrågor. Alla viktiga aktörer bör mobiliseras i syfte att utveckla och främja en genuin kultur med livslångt lärande från tidigaste ålder. För att en betydande ökning av de offentliga och privata investeringarna i humankapital per capita skall kunna uppnås och investeringarnas kvalitet och effektivitet skall kunna garanteras, är det viktigt att se till att kostnaderna och ansvaret fördelas på ett rättvist och öppet sätt mellan alla aktörer. Medlemsstaterna bör utnyttja strukturfonderna och Europeiska investeringsbanken på ett bättre sätt för investeringar i utbildning. För att uppnå dessa mål åtar sig medlemsstaterna att fastställa övergripande strategier för livslångt lärande senast 2006 och att genomföra arbetsprogrammet Utbildning 2010.

Riktlinje nr 23: Utöka och förbättra investeringarna i humankapital genom

- en utbildningspolitik och utbildningsåtgärder som omfattar alla, i syfte att avsevärt underlätta tillträdet till grundläggande yrkesutbildning, sekundär utbildning och högre utbildning, inklusive lärlingsutbildning och utbildning i entreprenörskap,
- en avsevärd minskning av det antal elever som slutar skolan i förtid,
- effektiva strategier för livslångt lärande öppna för alla i skolor, företag, offentliga myndigheter och hem i enlighet med europeiska avtal, inbegripet lämpliga stimulansåtgärder och kostnadsfördelningsmekanismer för att öka deltagandet i vidareutbildning och arbetsplatsutbildning under hela livscykeln, särskilt för lågutbildade och äldre arbetstagare.

Se även integrerad riktlinje "Att öka och förbättra investeringarna i forskning och utveckling, särskilt de privata företagens investeringar" (nr 7).

Det räcker inte att fastställa ambitiösa mål och att öka nivån på samtliga aktörers investeringar. Om det skall uppnås balans mellan utbud och efterfrågan på arbetskraft i praktiken, måste systemen för livslångt lärande vara ekonomiskt överkomliga, tillgängliga och kunna anpassas till föränderliga behov. Det är nödvändigt att anpassa utbildningssystemen och bygga upp deras kapacitet, så att deras relevans för arbetsmarknaden, deras lyhörighet för behoven i kunskapsbaserade ekonomier och samhällen och deras effektivitet förbättras. Informations- och kommunikationsteknik kan användas för att förbättra tillträdet till utbildning och anpassa den till arbetsgivarnas och arbetstagarnas behov. Det är också nödvändigt att öka rörligheten för både arbets- och utbildningssyften, så att tillträdet till arbete i EU som helhet blir möjligt i större utsträckning. De återstående hindren för rörligheten på den europeiska arbetsmarknaden bör undanröjas, särskilt de hinder som rör erkännande av kvalifikationer och färdigheter och deras genomblickbarhet. Det kommer att vara viktigt att instrument och referenser som överenskommit på EU-nivå används för att stödja reformer av nationella utbildningssystem i enlighet med arbetsprogrammet Utbildning 2010.

Riktlinje nr 24: Anpassa utbildningssystemen till nya kompetenskrav genom att utöka och förbättra investeringarna i humankapital genom

- att förbättra och garantera attraktiva och öppna utbildningssystem med hög kvalitetsstandard, bredda utbudet av utbildningsmöjligheter och sörja för flexibla inlärningsvägar samt förbättra möjligheten till rörlighet för studenter och praktikanter,
- att förbättra och diversifiera tillträdet för alla till utbildning och kunskap genom arbetstidens förläggning, tjänster som stöder familjen, yrkesvägledning och eventuellt nya former av kostnadsdelning,
- att möta nya yrkesbehov, nyckelkompetens och framtida färdighetskrav genom att förbättra definitionen och genomblickbarheten när det gäller kvalifikationer, för deras faktiska erkännande samt godkännande av icke-formellt och informellt lärande.

Mål och riktmärken inom ramen för den europeiska sysselsättningsstrategin

Följande mål och riktmärken har överenskommit inom ramen för den europeiska sysselsättningsstrategin 2003:

- Alla arbetslösa personer skall erbjudas en ny start innan de, vad gäller ungdomar, når sex månaders respektive, vad gäller vuxna, tolv månaders arbetslöshet, i form av utbildning, omskolning, arbetspraktik, anställning eller annan åtgärd som främjar anställbarheten, när det är lämpligt kombinerat med fortlöpande stöd i sökandet efter arbete.
- 25 % av de långtidsarbetslösa bör senast 2010 delta i en aktiv åtgärd bestående av utbildning, omskolning, arbetspraktik eller annan åtgärd som främjar anställbarheten med målet att nå genomsnittet för de tre medlemsstater som har nått de bästa resultaten.
- Arbets sökande inom hela EU skall ha möjlighet att få kännedom om alla lediga arbetsplatser som annonseras via medlemsstaternas arbetsförmedlingar.
- Den faktiska ålder i vilken människor i genomsnitt lämnar arbetsmarknaden skall ha ökat med fem år på EU-nivå senast år 2010 (jämfört med 59,9 år 2001).
- Det skall senast 2010 finnas barnomsorg för 90 % av barnen mellan tre år och obligatorisk skolålder och för 33 % av barnen under tre år.
- Genomsnittet inom EU för elever som lämnar skolan i förtid skall vara högst 10 %.
- Senast 2010 bör minst 85 % av alla tjugotvååringar i EU ha avslutat gymnasieutbildning.
- Genomsnittsnivån inom EU för deltagande i livslångt lärande bör vara minst 12,5 % av den vuxna befolkningen i arbetsför ålder (åldersgruppen 24–64).

RÅDETS REKOMMENDATION

av den 12 juli 2005

om de allmänna riktlinjerna för medlemsstaternas och gemenskapens ekonomiska politik
(2005–2008)

(2005/601/EG)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD UTFÄRDAR DENNA
REKOMMENDATIONmed beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska
gemenskapen, särskilt artikel 99.2 i detta,

med beaktande av kommissionens rekommendation,

med beaktande av diskussionen i Europeiska rådet den 16 och
17 juni 2005, och

av följande skäl:

Europaparlamentet har antagit en resolution om kommissionens
rekommendation.

HÄRIGENOM REKOMMENDERAS FÖLJANDE.

INLEDNING

Europeiska rådet i mars 2005 **gjorde en nystart för Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning i Europa** ⁽¹⁾. Genom att fatta detta beslut har stats- och regeringscheferna givit ett klart besked om unionens prioriteringar för de närmaste åren. Europa måste ännu mer inrikta sin politik på tillväxt och sysselsättning för att uppnå Lissabonmålen mot bakgrund av en sund makroekonomisk politik och inom en ram för social sammanhållning och hållbar miljö som är av avgörande betydelse för Lissabonstrategin.

Särskild tonvikt bör läggas vid genomförandet av Lissabonagendan. För att dessa mål skall kunna nås måste EU i högre grad än tidigare mobilisera alla tillgängliga resurser på nationell nivå och gemenskapsnivå så att synergieffekterna kan utnyttjas bättre. Genom att parter som berörs av dessa frågor involveras kan medvetandet höjas om behovet av strukturreformer och en

makroekonomisk politik för tillväxt och stabilitet, kvaliteten i genomförandet förbättras och känslan av egenansvar för Lissabonstrategin ökas.

Dessa allmänna riktlinjer för den ekonomiska politiken avspeglar därför nystarten för Lissabonstrategin och inriktas på den ekonomiska politikens bidrag till högre tillväxt och mer sysselsättning. I avsnitt A i dessa allmänna riktlinjer för den ekonomiska politiken behandlas hur den makroekonomiska politiken kan bidra i detta avseende. Avsnitt B är inriktat på de åtgärder och den politik som medlemsstaterna bör genomföra för att förbättra kunskap och innovation för tillväxt och göra Europa mer attraktivt att investera och arbeta i. I enlighet med slutsatserna från Europeiska rådet i Bryssel den 22 och 23 mars 2005 bör de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken, som ett allmänt instrument för att samordna den ekonomiska politiken, även i fortsättningen omfatta hela skalan av makro- och mikroekonomisk politik samt sysselsättningspolitik eftersom dessa påverkar varandra; genom de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken kommer det att sörgas för allmän ekonomisk samstämmighet mellan de tre dimensionerna av strategin. De nuvarande multilaterala kontrollbestämmelserna för de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken kommer även i fortsättningen att gälla.

Dessa riktlinjer skall gälla för alla medlemsstater och för gemenskapen. De bör främja enhetlighet bland de reformer som ingår i de nationella reformprogrammen som medlemsstaterna har upprättat och kommer att kompletteras av gemenskapens Lissabonprogram 2005–2008 som omfattar alla åtgärder som skall vidtas på gemenskapsnivå för tillväxt och sysselsättning. Vid genomförande av alla berörda delar av dessa riktlinjer bör integrering av ett jämställdhetsperspektiv beaktas.

LÄGET I EU:S EKONOMI

Den ekonomiska verksamheten i EU som hade återhämtat sig sedan mitten av 2003 förlorade kraft under andra halvan av 2004 på grund av yttre faktorer som höga och instabila oljepriser, avstannandet av världshandelns utvidgning och eurons ökande värde. Bristen på återhämtningsförmåga i vissa europeiska ekonomier kan delvis också ha sitt ursprung i bestående strukturella svagheter. Verklighet BNP-tillväxt förväntas fortsätta på en blygsam nivå under 2005 men överföringen från 2004, som var lägre än förväntat, kommer oundvikligen att påverka det övergripande årliga genomsnittet. Den inhemska efterfrågan bidrag till återhämtningen har hittills varit ojämnt i medlemsstaterna men en gradvis förstärkning förväntas under året, med stöd av gynnsamma finansieringsvillkor (bland annat låga rea-
lräntor) och kontrollerat inflationstryck.

⁽¹⁾ Slutsatser från Europeiska rådets möte i mars 2005. Se Internet (http://ue.eu.int/cms3_fo/showPage.asp?lang=sv&tid=1&mode=g&name=).

Den ekonomiska återhämtningen har i hög grad varit beroende av förnyad global tillväxt och en snabb ökning av världshandeln. När den globala tillväxtcykeln når sin kulmen och absorberar de dämpande effekterna av högre världsmarknadspriser på olja blir det i än högre grad den inhemska efterfrågan i EU som skall ge kraftigare impulser till återhämtningen. Strukturpolitik och makropolitik behöver begrundas mot bakgrund av ökande råvarupriser, särskilt på olja, och tillbakapressade priser på industrivaror. En återgång till potentiella tillväxtnivåer i EU beror därför till stor del på ett ökat förtroende bland företag och konsumenter samt på en gynnsam global ekonomisk utveckling, inklusive oljepriser och växelkurser. Med tanke på detta är det viktigt att den ekonomiska politiken inger förtroende och därmed bidrar till att skapa förhållanden för starkare inhemska efterfrågan och ökad sysselsättning på kort sikt och att strukturreformerna bidrar till en expansion av tillväxtpotentialen på medellång sikt.

Arbetslösheten förväntas minska, om än långsamt, och väntas under 2006 uppgå till 8,7 %. Den uppskattade allmänna sysselsättningsgraden var 63 % i EU-25 år 2003, vilket är betydligt lägre än det överenskomna målet 70 %. Utvecklingen i riktning mot målet om en 60-procentig sysselsättningsgrad för kvinnor har varit långsam; den uppgår nu till 55,1 % i EU-25, men förväntas öka. Sysselsättningsgraden för äldre arbetstagare, som ökat till något över 40,2 %, ligger längst från målet, som satts till 50 % år 2010. Samtidigt har resultaten när det gäller att förbättra kvaliteten i arbetet varit blandade, och den ekonomiska nedgången har skärpt problemen när det gäller social integration. Efter flera års tillbakagång ökar nu långtidsarbetslösheten åter, och det verkar osannolikt att denna utveckling skall kunna vändas inom den närmaste framtiden.

Den långsamma takten i EU:s ekonomiska återhämtning är fortfarande en källa till oro. EU:s ekonomi är i dag i flera avseenden längre från målet att bli världens mest konkurrenskraftiga ekonomi än vad som var fallet i mars 2000. Mot denna bakgrund har klyftan mellan Europas och dess ekonomiska partners tillväxtpotential inte minskat i någon hög grad.

— Den främsta förklaringen till de sämre resultaten för EU:s ekonomi är att **arbetskraftsdeltagandet fortsatt är relativt lågt**. Åtgärder från medlemsstaternas sida har gjort att sysselsättningsgraden stigit från 61,9 % år 1999 till 63 % år 2003. Det krävs dock fortfarande avsevärda förbättringar – särskilt när det gäller unga och äldre arbetstagare – om Lissabonmålen skall kunna nås.

— Den andra huvudförklaringen till EU:s dåliga resultat hänger samman med den **låga produktivitetstillväxten**. Produktivitetstillväxten har under flera årtionden haft tendens att försvagas.

AVSNITT A

EN TILLVÄXT- OCH SYSSELSÄTTNINGSSINRIKTAD MAKROEKONOMISK POLITIK ⁽¹⁾

A.1 *En makroekonomisk politik som skapar förutsättningar för ökad tillväxt och sysselsättning*

Säkerställa ekonomisk stabilitet i syfte att öka sysselsättningen och höja tillväxtpotentialen

En balanserad ekonomisk expansion och ett fullständigt förverkligande av den befintliga tillväxtpotentialen måste underbyggas av en sund makroekonomisk politik. En sådan politik är också av central betydelse när det gäller att skapa de rambetingelser som främjar tillfredsställande spar- och investeringsnivåer samt en starkare inriktning på investeringar i kunskap och innovation i syfte att ställa in ekonomin på en kurs som leder till en hållbar och icke-inflatorisk ökning av tillväxt och sysselsättning. Detta bör vara en hjälp till att upprätthålla gynnsamma långfristiga räntnivåer och bidra till en rimlig växelkursutveckling. Företag och enskilda måste, när de planerar för framtiden, kunna lita på att prisstabiliteten kommer att bibehållas.

Penningpolitiken kan bidra till detta genom att eftersträva prisstabilitet och, med förbehåll för detta mål, genom att understödja andra delar av den allmänna ekonomiska politiken som rör tillväxt och sysselsättning. För nya medlemsstater är det viktigt att penningpolitiken bidrar till att uppnå en hållbar real- och nominell – konvergens. Växelkursordningar utgör en viktig del av den övergripande ekonomiska och monetära politiken och bör inriktas på att uppnå real och hållbar nominell konvergens. Deltagande i ERM2 i ett lämpligt skede efter anslutningen bör vara en hjälp i dessa strävanden. Ytterligare en utmaning för vissa av dessa medlemsstaters makroekonomiska politik är att hålla bytesbalansunderskottet inom sådana gränser att en sund extern finansiering kan säkerställas. I detta avseende kommer det att krävas en återhållsam finanspolitik för att minska underskottet i bytesbalansen.

⁽¹⁾ Vid genomförandet av de nedan angivna riktlinjerna för politiken bör medlemsstaterna observera att de landsspecifika rekommendationer som fastställts i samband med rådets rekommendation av den 26 juni 2003 om de allmänna riktlinjerna för medlemsstaternas och gemenskapens ekonomiska politik (perioden 2003–2005) och som kompletterats och uppdaterats i samband med rådets rekommendation av den 5 juli 2004 om 2004 års uppdatering av riktlinjerna fortfarande gäller som bakgrundsreferenser.

Genom att sörja för sunda offentliga finanser ger man de automatiska budgetstabilisatorerna möjlighet att under konjunkturcykeln verka fritt och symmetriskt i syfte att stabilisera produktionsstillväxten på en högre och hållbar nivå. För de medlemsstater som redan uppnått sunda offentliga finanser består utmaningen i att bevara det läget. För de övriga medlemsstaterna är det av avgörande betydelse att vidta alla de korrigerande åtgärder som är nödvändiga för att uppnå de medelfristiga målen för de offentliga finanserna, i synnerhet om de ekonomiska villkoren förbättras, för att på så sätt undvika en konjunkturförstärkande politik och skapa ett läge där de automatiska stabilisatorerna under konjunkturcykeln får tillräckligt spelrum före nästa konjunkturavmattning. I enlighet med Ekofinrapporten om att förbättra genomförandet av stabilitets- och tillväxtpakten som godkändes av Europeiska rådet den 22 och 23 mars 2005 bör de enskilda medlemsstaternas medelfristiga mål för de offentliga finanserna differentieras med hänsyn till skillnaderna i situationer och utveckling i ekonomiskt och statsfinansiellt hänseende samt de finanspolitiska riskerna för de offentliga finansernas hållbarhet, bland annat inför kommande demografiska förändringar. Kraven på medlemsstaterna i euroområdet gäller även medlemsstater som deltar i ERM2.

Riktlinje nr 1. För att säkerställa ekonomisk stabilitet för hållbar tillväxt: 1. I överensstämmelse med stabilitets- och tillväxtpakten bör medlemsstaterna iakttä sina medelfristiga mål för de offentliga finanserna. Så länge detta mål inte uppnåtts, bör de vidta alla nödvändiga korrigerande åtgärder för att nå det. Medlemsstaterna bör undvika en konjunkturförstärkande finanspolitik. Det är dessutom nödvändigt att de medlemsstater som har alltför stort underskott vidtar verkningfulla åtgärder för att snabbt korrigerar detta. 2. Medlemsstater vars bytesbalansunderskott riskerar att bli ohållbara bör sträva efter att åtgärda dem genom strukturreformer, främja konkurrenskraften gentemot omvärlden och vid behov bidra till korrigeringen genom finanspolitiska åtgärder. Se också den integrerade riktlinjen "Bidra till en dynamisk och fungerande ekonomisk och monetär union" (nr 6).

Medlemsstaterna bör motverka de ekonomiska följderna av en åldrande befolkning genom att, som en del av den väletablerade tredelade strategin för att hantera budgetkonsekvenserna av en åldrande befolkning, sträva efter en tillfredsställande skuldminskningstakt och ge incitament för att höja sysselsättningsgraden och arbetskraftsutbudet i syfte att kompensera för den framtida minskningen av antalet personer i arbetsför ålder. Trots ökningen nyligen till 63 % 2003 visar den fortfarande relativt låga sysselsättningsgraden att Europa har en reserv av outnyttjad arbetskraft. Det finns alltså ett avsevärd utrymme för ytterligare förbättringar, särskilt bland kvinnliga, yngre och äldre arbetstagare. I överensstämmelse med denna strategi är det också nödvändigt att modernisera de sociala trygghetssystemen för att se till att de är finansiellt hållbara, ger incitament till den befolkning som är i arbetsför ålder att aktivt delta på arbetsmarknaden och att de samtidigt uppfyller målet att vara tillgängliga och tillräckliga. I synnerhet kan ett bättre samspel mellan de sociala trygghetssystemen och arbetsmarknaderna undanröja snedvridningar och, med tanke på den ökade förväntade livslängden, uppmuntra till ett längre arbetsliv.

Riktlinje nr 2. För att trygga ekonomisk och finanspolitisk hållbarhet som en grund för ökad sysselsättning bör medlemsstaterna, med tanke på de beräknade kostnaderna för den åldrande befolkningen, göra följande: 1. I tillfredsställande takt minska den offentliga skulden för att stärka de offentliga finanserna. 2. Reformera och förstärka pensions-, socialförsäkrings- och hälso- och sjukvårdssystemen för att se till att de är finansiellt hållbara, socialt tillräckliga och tillgängliga. 3. Vidta åtgärder för att öka deltagandet på arbetsmarknaden och höja arbetskraftsutbudet särskilt bland kvinnliga, yngre och äldre arbetstagare samt främja en livscykelinriktad syn på arbete för att öka antalet arbetstimmar i ekonomin. Se också den integrerade riktlinjen "Främja en livscykelinriktad syn på arbete" (nr 18 och 4, 19, 21).

Trygga långsiktig ekonomisk hållbarhet mot bakgrund av Europas åldrande befolkning

Europas åldrande befolkning utgör ett allvarligt hot mot den långsiktiga hållbarheten i Europeiska unionens ekonomi. Enligt de senaste beräkningarna kommer EU:s befolkning i arbetsför ålder (15–64) år 2050 att ha krympt med 18 % jämfört med 2000 och antalet personer över 65 att ha ökat med 60 %. Detta innebär inte bara högre försörjningskvoter utan det kan också, om åtgärder inte vidtas nu för att trygga långsiktig finanspolitisk hållbarhet, medföra en högre skuldbörda, på grund av ökningen av de åldersrelaterade offentliga utgifterna och lägre potentiell produktion per capita, på grund av en minskad befolkning i arbetsför ålder och framtida svårigheter med att finansiera pensions-, socialförsäkrings- samt hälso- och sjukvårdssystemen.

Främja en tillväxt- och sysselsättningsorienterad samt effektiv resursfördelning

Väl utformade skatte- och utgiftssystem som främjar en effektiv resursfördelning är nödvändiga för att den offentliga sektorn till fullo skall kunna bidra till tillväxt och sysselsättning utan att äventyra målsättningen med ekonomisk stabilitet och hållbarhet. Detta kan uppnås genom en omfördelning av utgifter till tillväxtfrämjande områden som forskning och utveckling, fysisk infrastruktur, miljövänlig teknik, humankapital och kunskap. Medlemsstaterna kan också bidra till att kontrollera andra utgiftsområden genom utgiftsregler och resultatbudgetering och genom att införa bedömningsmekanismer som säkerställer att enskilda reformåtgärder och övergripande reformpaket är väl utformade. En huvudprioritering för EU:s ekonomi är att se till att skattestrukturerna och deras samspel med bidragssystemen främjar en högre tillväxtpotential genom ökad sysselsättning och ökade investeringar.

Riktlinje nr 3. För att främja en tillväxt- och sysselsättningsorienterad samt effektiv resursfördelning bör medlemsstaterna, utan att det påverkar tillämpningen av riktlinjerna för ekonomisk stabilitet och hållbarhet, justera sammansättningen av de offentliga utgifterna så, att ökad tonvikt läggs vid tillväxtfrämjande områden i enlighet med Lissabonstrategin, anpassa skattestrukturen för att höja tillväxtpotentialen, sörja för att det finns mekanismer för att bedöma förhållandet mellan offentliga utgifter och uppnåendet av politiska mål och sörja för övergripande samstämmighet mellan reformpaketen. Se också den integrerade riktlinjen "Främja en hållbar resursanvändning och stärka synergierna mellan miljöskydd och tillväxt" (nr 11).

Se till att löneutvecklingen bidrar till tillväxt och stabilitet och kompletterar strukturreformerna

Löneutvecklingen kan bidra till stabila makroekonomiska förhållanden och till en sysselsättningsfrämjande kombination av politiska åtgärder, förutsatt att reallöneökningarna ligger i linje med produktivitetstillväxten på medellång sikt och ger utrymme för en lönsamhetsnivå som möjliggör produktivitets-, kapacitets- och sysselsättningsökande investeringar. Detta förutsätter att tillfälliga faktorer, t.ex. en produktivitetsvariation till följd av konjunkturmässiga faktorer eller en tillfällig höjning av den allmänna inflationstakten, inte tillåts leda till en ohållbar löneuppgång och att löneutvecklingen återspeglar förhållandena på den lokala arbetsmarknaden.

Med tanke på att olje- och råvarupriserna fortsätter att pressas uppåt krävs det att man är vaksam på de verkningar som löneuppgörelser och ökade arbetskraftskostnader har på prisstabilitet och priskonkurrens. Det är glädjande att denna indirekta effekt hittills inte har observerats. Dessa frågor bör beaktas under den fortsatta dialogen och det fortsatta informationsutbytet mellan de finans- och penningpolitiska myndigheterna och arbetsmarknadens parter genom den makroekonomiska dialogen.

Riktlinje nr 4. För att se till att löneutvecklingen bidrar till makroekonomisk stabilitet och tillväxt och för att höja sin anpassningsförmåga bör medlemsstaterna främja skapandet av lämpliga ramvillkor för löneförhandlingssystemen med full respekt för arbetsmarknadsparternas roll, i syfte att gynna en utveckling av nominella löner och arbetskraftskostnader som är förenlig med prisstabilitet och ligger i linje med produktivitetstillväxten på medellång sikt, med beaktande av kompetensskillnader och lokala arbetsmarknadsförhållanden. Se också den integrerade riktlinjen "Sörja för en sysselsättningsfrämjande utveckling av arbetskostnader och mekanismer för fastställande av löner" (nr 22).

Främja en samstämmig makroekonomisk politik, strukturpolitik och sysselsättningspolitik

En sund makroekonomisk politik har som funktion att skapa förhållanden som gynnar sysselsättningskapande och tillväxt.

Strukturreformer som är förenliga med sunda offentliga finanser på kort och medellång sikt är nödvändiga för att öka produktiviteten och sysselsättningen på medellång sikt, varigenom tillväxtpotential skapas och förstärks fullt ut. De bidrar också till skattesystemens hållbarhet, makroekonomisk stabilitet och förmåga till återhämtning efter kriser. Samtidigt är en lämplig makroekonomisk politik avgörande för att kunna skörda frukterna av strukturreformerna med avseende på tillväxt och sysselsättning. Ett centralt inslag i medlemsstaternas allmänna ekonomiska strategi är att se till att de har en samstämmig strukturpolitik på olika områden som stöder de makroekonomiska ramarna och tvärtom. Det behövs i synnerhet marknadsreformer för att förbättra ekonomiernas allmänna anpassningsförmåga inför konjunktursvängningar och även inför mer långsiktiga trender såsom globaliseringen och den tekniska utvecklingen. I detta sammanhang bör en insats göras för att reformera skatte- och förmånssystemen i syfte att göra arbete lönsamt och undvika alla eventuella hinder för deltagande på arbetsmarknaden.

Riktlinje nr 5. För att främja större samstämmighet mellan den makroekonomiska politiken, strukturpolitiken och sysselsättningspolitiken bör medlemsstaterna genomföra reformer på såväl arbets- som produktmarknaderna som samtidigt ökar tillväxtpotentialen och stöder de makroekonomiska ramarna genom ökad flexibilitet, produktionsfaktorernas rörlighet och anpassningsförmåga på arbets- och produktmarknaderna som ett svar på globaliseringen, tekniska framsteg, förändringar i efterfrågan och konjunktursvängningar. Medlemsstaterna bör särskilt driva på reformeringen av skatter och bidra så att incitamenten ökas och arbete lönar sig, öka arbetsmarknadernas anpassningsbarhet genom att kombinera flexibilitet och trygghet i anställningen och förbättra anställbarhet genom att investera i humankapital. Se också den integrerade riktlinjen "Främja flexibilitet i kombination med anställningstrygghet och minska segmenteringen av arbetsmarknaden, med vederbörligt beaktande av den roll som tillkommer arbetsmarknadens parter" (nr 21 och nr 19).

A.2 Ett dynamiskt och väl fungerande euroområde

Behovet av högre tillväxt och sysselsättning är särskilt trängande inom euroområdet med tanke på den senaste tidens blygsamma ekonomiska resultat och den låga potentiella tillväxtnivån (ca 2 % enligt kommissionens beräkningar). I sin senaste vårprognos reviderade kommissionen utsikterna för 2005 nedåt till en tillväxt på 1,6 % inom euroområdet. Ekonomiska skillnader kan öka inom euroområdet vad gäller tillväxt, intern efterfrågan och inflationstryck. Avmattningen av den ekonomiska tillväxten inom euroområdet under den andra halvan av förra året kan tillskrivas såväl yttre faktorer – höga och fluktuerande oljepriser, minskad tillväxt i världshandeln och eurons ökade värde – samt intern stelbenthet. När det gäller de yttre faktorerna, en ogynnsam utveckling av oljepriset och den obalans som kvarstår globalt, utgör de fortsättningsvis betydande risker för att utvecklingen blir sämre.

Avmattningen av den inhemska efterfrågan märks särskilt i euroområdet, där både den privata konsumtionen och investeringarna år 2004 låg betydligt under genomsnittet för EU-25. Avmattningen i den privata konsumtionen verkar ha sin grund i fortsatta farhågor särskilt när det gäller sysselsättningsmöjligheterna (arbetslösheten ligger alltså kring 9 %) liksom inkomstutvecklingen på medellång sikt. Graden av tilltro och avsaknaden av en stabil förbättring på konsumtionsidan har fortsatt att hålla investeringarna nere.

Utmaningen för euroområdet består i att se till att den nuvarande tillväxtpotentialen kan förverkligas och, i än högre grad, att med tiden höja tillväxtpotentialen. Detta sker bäst genom en tillväxt- och stabilitetsinriktad makroekonomisk politik och omfattande strukturreformer. Dessa båda faktorer spelar en särskilt viktig roll för medlemsstaterna i euroområdet och ERM2, eftersom de har en avsevärd inverkan på deras förmåga att anpassa sig till chocker med asymmetrisk effekt och därmed på hela euroområdets ekonomiska återhämtningsförmåga. Dessutom påverkar det ekonomiska resultatet och politiken i enskilda medlemsstater i euroområdet gemensamma faktorer såsom eurons växelkurs, räntor, prisstabilitet och sammanhållningen inom euroområdet. Allt detta medför att det behövs en effektiv samordning av politiken, både i EU och i euroområdet, för att förbättra tillväxtpotentialen och de ekonomiska resultaten.

Avsaknaden av en nationell ränte- och valutapolitik medför också ett större behov av att uppnå och bibehålla sunda offentliga finanser under hela cykeln vilka ger en tillräcklig marginal för att absorbera verkningarna av konjunkturförändringar eller ekonomiska chocker med asymmetrisk effekt. Strukturpolitiska åtgärder som gynnar en smidig anpassning av priser och löner är ytterst viktiga för att medlemsstaterna i euroområdet skall ha förmåga att snabbt anpassa sig till chocker (som den nuvarande oljeprischocken) och bidra till att undvika en omotiverad inflationsutveckling. En politik som ökar arbetsmarknadernas anpassningsförmåga genom att uppmuntra ett omfattande arbetskraftsdeltagande, yrkesmässig och geografisk rörlighet samt lönesättning och lämpliga reformer på produktmarknaderna är särskilt betydelsefulla i detta avseende.

På kort sikt måste de politiska åtgärderna inom euroområdet stödja den ekonomiska återhämtningen, samtidigt som hållbarhet och stabilitet skyddas på lång sikt. I dagens situation är det viktigt att de samlade åtgärderna stöder förtroendet hos konsumenter och investerare, vilket även innebär fortsatt engagemang för stabilitet på medellång sikt. Budgetpolitiken måste leda till att de offentliga finanserna är förenliga dels med behovet av förberedelse för verkningarna av den åldrande befolkningen, dels med behovet att ge de offentliga utgifterna och inkomsterna en utformning som gynnar den ekonomiska tillväxten.

För att euroområdet skall kunna bidra till en stabil internationell ekonomi och bättre tillvarata sina ekonomiska intressen är det av största vikt att det till fullo fyller sin funktion i det internationella monetära och ekonomisk-politiska samarbetet. Ett

permanent ordförandeskap för eurogruppen kommer att bidra till att samordna medlemsstaternas ståndpunkter, men euroområdets representation utåt måste förbättras med utgångspunkt i ramen för Wienavtalet av den 11 och 12 december 1998, så att euroområdet kan ikläda sig en ledande strategisk roll när det gäller utvecklingen av det globala ekonomiska systemet.

Riktlinje nr 6. För att bidra till en dynamisk och fungerande ekonomisk och monetär union bör medlemsstaterna i euroområdet sörja för en bättre samordning av sin ekonomiska politik och budgetpolitik och särskilt göra följande: 1. Ägna särskild uppmärksamhet åt hållbara offentliga finanser i fullständig förenlighet med stabilitets- och tillväxtpakten. 2. Bidra till sådana politiska åtgärder som stöder den ekonomiska återhämtningen och är förenliga med prisstabiliteten och därigenom ökar förtroendet inom affärsvärlden och hos konsumenter på kort sikt, samtidigt som de överensstämmer med en hållbar tillväxt på lång sikt. 3. Fortsätta sina strukturreformer i syfte att förbättra euroområdets potentiella tillväxt på lång sikt och dess produktivitet, konkurrenskraft och ekonomiska anpassning till asymmetriska chocker och samtidigt ägna särskild uppmärksamhet åt sysselsättningspolitiken. 4. Sörja för att euroområdets inflytande i det globala ekonomiska systemet står i proportion till dess ekonomiska tyngd.

AVSNITT B

MIKROEKONOMISKA REFORMER I SYFTE ATT ÖKA EUROPAS TILLVÄXTPOTENTIAL

Strukturreformer är nödvändiga för att öka EU:s tillväxtpotential och stödja makroekonomisk stabilitet, eftersom de bidrar till den europeiska ekonomins effektivitet och anpassningsförmåga. Produktivitetsvinster uppnås genom konkurrenskraft, investeringar och innovation. För att Europas tillväxtpotential skall kunna öka måste nya arbetstillfällen skapas och produktiviteten öka. Alltsedan mitten av 1990-talet har produktivitetstillväxten i EU minskat markant. Delvis beror denna minskning på ökad sysselsättning bland lågutbildad arbetskraft. Att vända denna trend i produktiviteten är emellertid en allvarig utmaning för unionen, särskilt med tanke på dess åldrande befolkning. Enbart på grund av den åldrande befolkningen beräknas den nuvarande potentiella tillväxttakten minska med nästan hälften. Om levnadsstandarden skall kunna upprätthållas och höjas i framtiden och en hög nivå i fråga om socialt skydd skall kunna tryggas är det därför nödvändigt att öka takten i produktivitetstillväxten och att öka arbetstiden.

B.1 Kunskap och innovation – redskap för hållbar tillväxt

Kunskap inhämtad genom investeringar i forskning och utveckling, innovation och utbildning är en viktig drivkraft för långsiktig tillväxt. Strategier som syftar till att öka investeringarna i kunskap och till en förstärkning av EU-ekonomins innovationsförmåga är centrala delar av Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning. Därför kommer de nationella och regionala programmen i allt högre grad att inriktas på investeringar inom dessa områden i enlighet med Lissabonmålen.

Öka och förbättra investeringarna i forskning och utveckling för att upprätta det europeiska kunskapsområdet

Forskning och utveckling (FoU) har betydelse för den ekonomiska tillväxten på flera olika sätt. För det första kan FoU bidra till skapandet av nya marknader eller produktionsprocesser. För det andra kan FoU leda till gradvisa förbättringar av redan befintliga produkter och produktionsprocesser. För det tredje ökar FoU ett lands förmåga att tillgodogöra sig ny teknik.

EU avsätter för närvarande cirka 2 % av sin BNP till forskning och utveckling (det varierar dock från mindre än 0,5 % till mer än 4 % av BNP mellan medlemsstaterna), vilket inte är mycket mer än nivån vid tidpunkten för Lissabonstrategins lansering. Dessutom finansieras endast cirka 55 % av utgifterna för forskning i EU av företagssektorn. De blygsamma privata investeringarna i forskning och utveckling har identifierats som en av de huvudsakliga förklaringarna till EU:s eftersläpning i fråga om innovation jämfört med Förenta staterna. Det samlade EU-målet att öka investeringarna i forskning till 3 % av BNP måste nås snabbare. Medlemsstaterna uppmanas att i sina nationella Lissabonprogram redovisa sina målsättningar när det gäller utgifter för forskning och utveckling för 2008 och 2010 och vilka åtgärder som kommer att vidtas för att uppnå målen. Den största utmaningen består i att inrätta rambetingelser och instrument och incitament för företagen att investera i forskning.

De offentliga forskningsanslagen måste utnyttjas på ett effektivare sätt, och banden mellan den offentliga forskningen och den privata sektorn måste bli starkare. Expertcentrum och expertnätverk bör förstärkas, offentliga stödmekanismer användas på ett bättre sätt för att understödja innovation inom den privata sektorn och en bättre hävstångseffekt för offentliga investeringar och modernisering av forskningsinstitutens och universitetens förvaltning bör säkerställas. Det är också viktigt att sörja för att företag verkar i en tillräckligt konkurrenspräglad miljö, eftersom konkurrens är ett viktigt incitament för privata investeringar i innovation. Dessutom måste beslutsamma ansträngningar göras för att öka antalet kvalificerade forskare som är verksamma i Europa, särskilt genom att locka flera studenter till vetenskapliga, tekniska och ingenjörsvetenskapliga utbildningsgrenar och genom att förbättra karriärmöjligheterna och rörligheten för forskare mellan nationer och sektorer och minska hindren för studenter och forskares rörlighet.

Forskningens och utvecklingens internationella dimension bör förstärkas när det gäller gemensam finansiering, utvecklandet av en större kritisk massa på EU-nivå på viktiga områden som kräver avsevärda medel och genom att minska hindren för studenter och forskares rörlighet.

Riktlinje nr 7. För att öka och förbättra investeringarna i forskning och utveckling, särskilt de privata företagens investeringar bekräftas det övergripande målet för 2010 på 3 % av BNP, med en lämplig fördelning mellan privata och offentliga investeringar. Medlemsstaterna kommer att fastställa specifika mellanliggande nivåer. Medlemsstaterna bör vidareutveckla de åtgärder på olika områden som syftar till att främja forskning och utveckling, särskilt de privata företagens forskning och utveckling, genom att göra följande: 1. Förbättra rambetingelserna och genom att se till att företagen verkar i en tillräckligt konkurrensutsatt och attraktiv miljö. 2. Effektivare använda de offentliga utgifterna för forskning och utveckling och utveckla offentlig-privata partnerskap. 3. Utveckla och förstärka kompetenscentrum vid institutioner för högre utbildning och forskning i medlemsstaterna och att inrätta nya sådana vid behov, förbättra samarbete och tekniköverföring mellan offentliga forskningsinstitut och privata företag. 4. Utveckla och bättre använda incitament för att öka den privata sektorns forskning och utveckling. 5. Modernisera forskningsinstitutens och universitetens förvaltning. 6. Sörja för att det finns tillräckligt många kvalificerade forskare genom att locka fler studenter till vetenskapliga, tekniska och ingenjörsvetenskapliga utbildningsgrenar och genom att förbättra karriärmöjligheterna och rörligheten för forskare och utvecklingspersonal inom Europa, internationellt och mellan sektorer.

Underlätta innovation

Dynamiken i den europeiska ekonomin är i högsta grad beroende av dess innovationsförmåga. Det måste finnas ekonomiska rambetingelser för innovation. Detta innebär att det måste finnas väl fungerande finans- och produktmarknader liksom effektiva och överkomliga medel för att se till att immateriella rättigheter respekteras. Innovationer introduceras ofta på marknaden av nya företag som kan ha svårt att få finansiering. Åtgärder för att uppmuntra inrättandet av innovationsföretag och deras tillväxt, inbegripet förbättrad tillgång till finansiering, bör därför främja innovationsverksamheten. Spridning av teknik och en politik som på ett bättre sätt integrerar nationell innovation och nationella utbildningssystem kan främjas genom utveckling av innovationscentrum och innovationsnätverk liksom av stödtjänster för innovation som är inriktade på små och medelstora företag. Kunskapsöverföring via rörlighet för forskare, utländska direktinvesteringar eller importerad teknik är särskilt fördelaktigt för länder och regioner som släpar efter i utvecklingen.

Riktlinje nr 8. För att underlätta alla former av innovation bör medlemsstaterna inrikta sig på följande: 1. Förbättra stödtjänster för innovation, särskilt för spridning och tekniköverföring. 2. Inrätta och utveckla innovationscentrum, innovationsnätverk och inkubatorer där universitet, forskningsinstitutioner och företag kan mötas, även på regional och lokal nivå, för att bidra till att överbrygga den tekniska klyftan mellan regionerna. 3. Stimulera kunskapsöverföring över gränserna, även från utländska direktinvesteringar. 4. Främja offentlig upphandling av innovativa produkter och tjänster. 5. Förbättra tillgången till inhemsk och internationell finansiering. 6. Effektiva och överkomliga medel för att se till att immateriella rättigheter respekteras.

Spridning av informations- och kommunikationsteknik (IKT), i linje med målen och åtgärderna i det kommande i2010-initiativet, är också ett viktigt sätt att öka produktiviteten och därigenom den ekonomiska tillväxten. EU har inte varit i stånd att dra full nytta av fördelarna med den ökade produktionen och användningen av IKT. Det är ett uttryck för att det fortfarande investeras för lite i IKT och att det finns institutionella begränsningar och organisatoriska problem förbundna med införandet av IKT. Teknisk innovation är när allt kommer omkring beroende av att det finns ett ekonomiskt klimat som främjar tillväxt. I detta sammanhang är användningen av intelligent logistik ett effektivt sätt att säkerställa att de europeiska produktionsanläggningarnas kostnader förblir konkurrenskraftiga. Det är också viktigt med en öppen och konkurrenskraftig marknad för elektronisk kommunikation.

Riktlinje nr 9. För att underlätta spridning och faktisk användning av IKT samt utveckla ett informationssamhälle som omfattar alla bör medlemsstaterna göra följande: 1. Främja utbredd användning av IKT i offentliga förvaltningar, små och medelstora företag och hushåll. 2. Fastställa de nödvändiga ramarna för förändringarna av organisationen av arbetet i ekonomin i samband med detta. 3. Främja en stark närvaro av den europeiska industrin i centrala segment inom IKT. 4. Främja utvecklingen av starka IKT- och innehållsindustrier samt väl fungerande marknader. 5. Säkerställa nät- och informations-säkerhet samt konvergens och driftskompatibilitet för att upprätta ett informationsområde utan gränser. 6. Främja utvecklingen av bredbandsnät, även i regioner där täckningen är bristfällig, för att utveckla kunskapsekonomin. Se också den integrerade riktlinjen "Främja flexibilitet i kombination med anställningstrygghet och minska segmenteringen av arbetsmarknaden med vederbörligt beaktande av den roll som tillkommer arbetsmarknadens parter" (nr 21).

Stärka den europeiska industriella basens konkurrensfördelar

Den minskade produktivitetstillväxten i EU på senare tid beror delvis på EU:s svårigheter att omorientera sin ekonomi mot sektorer med högre produktivitetstillväxt.

För att kunna öka och behålla sin ledande ekonomiska och tekniska ställning måste Europa förbättra sin förmåga att utveckla och marknadsföra ny teknik, bland annat IKT. De synergieffekter som kan uppnås genom gemensamma åtgärder på EU-nivå när det gäller forskning, regelverk och finansiering, i de fall där de enskilda medlemsstaterna på grund av utmaningarnas storlek eller omfattning inte ensamma klarar av att lösa marknadsmisslyckanden, bör analyseras och utnyttjas. EU har fortfarande inte kunnat utnyttja sin tekniska potential till fullo. Genom sammanslagning av den europeiska sakkunskapen samt utveckling av offentlig-privata partnerskap och samarbete mellan medlemsstaterna, när fördelarna för samhället är större än för den privata sektorn, kommer denna potential att kunna utnyttjas bättre.

Riktlinje nr 10. För att stärka den industriella basens konkurrensfördelar behöver Europa en solid industriell struktur på hela sitt territorium. Behovet att föra en modern och aktiv industripolitik förutsätter att den industriella basens konkurrensfördelar förstärks, bland annat genom attraktivare ramvillkor för både tillverkning och tjänster, samtidigt som det säkerställs att åtgärderna på nationell, transnationell och europeisk nivå kompletterar varandra. Medlemsstaterna bör göra följande: 1. Inleda arbetet genom att identifiera mervärdes- och konkurrensfaktorerna i centrala industrisektorer och ta itu med de utmaningar de ställs inför genom globaliseringen. 2. Även inrikta sig på utveckling av ny teknik och nya marknader. a) Detta innebär särskilt ett åtagande att främja nya teknikinitiativ som bygger på offentlig-privata partnerskap och samarbete mellan medlemsstaterna, som bidrar till att lösa marknadsmisslyckanden. b) Detta innebär även inrättande och utveckling av nätverk av regionala eller lokala företagsgrupper i hela EU med större medverkan av små och medelstora företag. Se också den integrerade riktlinjen "Förbättra förmågan att möta arbetsmarknadens behov" (nr 20).

Främja en hållbar resursanvändning

Om unionens framgång skall bli bestående beror också på om den tar itu med att lösa en rad frågor på resurs- och miljöområdet som, om de lämnas därhän, kommer att bromsa den framtida tillväxten. I detta sammanhang har utvecklingen på senare tid och utsikterna när det gäller oljepriserna understrukit hur viktig frågan om energieffektivitet är. Det är viktigt med en strategi för energieffektivitet för att minska den europeiska ekonomins känslighet för variationer i oljepriserna. Om unionen väntar ytterligare med att ta itu med dessa utmaningar kommer de ekonomiska kostnaderna för att vidta åtgärder att öka. Detta innebär exempelvis att det måste vidtas åtgärder för en mer rationell användning av resurser. Åtgärder på detta område är också viktiga när det gäller att ta itu med problemet med klimatförändring. I detta sammanhang är det viktigt att medlemsstaterna förnyar sina ansträngningar att fullgöra skyldigheterna enligt Kyotoprotokollet. Medlemsstaterna bör särskilt fortsätta kampen mot klimatförändring för att hindra den globala temperaturökningen från att överstiga den förindustriella nivån med mer än 2 °C, samtidigt som Kyotomålen uppnås på ett kostnadseffektivt sätt. Medlemsstaterna bör fortsätta sitt åtagande att stoppa förlusten av biologisk mångfald senast 2010, särskilt genom att införliva detta krav med annan politik, med tanke på den biologiska mångfaldens betydelse för vissa ekonomiska sektorer. Användningen av marknadsbaserade instrument, så att skadorna på miljön och de sociala kostnaderna bättre avspeglas i priserna, är av central betydelse i detta sammanhang. Främjande av utveckling och användning av miljövänlig teknik, miljötankande vid offentlig upphandling, med särskild hänsyn till små och medelstora företag, och avskaffande av subventioner och andra politiska instrument som har negativa effekter för miljön kan leda till ökad innovationsverksamhet i de berörda sektorerna och till ökade bidrag från dessa sektorer till hållbar utveckling. EU:s företag är till exempel bland de främsta i världen när det gäller att utveckla ny teknik för förnybar energi. I ett sammanhang där energipriserna hela tiden stiger och hoten mot klimatet ökar är det särskilt viktigt att kraftfullt uppmuntra till förbättringar av energieffektiviteten som ett bidrag till såväl tillväxt som hållbar utveckling.

Riktlinje nr 11. För att främja en hållbar resursanvändning och stärka synergierna mellan miljöskydd och tillväxt bör medlemsstaterna göra följande: 1. Prioritera energieffektivitet och kraftvärme, utveckling av hållbara, inklusive förnybara energiformer samt snabb spridning av miljövänlig och miljöeffektiv teknik a) dels inom den inre marknaden, särskilt på transport- och energiområdet, för att bland annat minska den europeiska ekonomins känslighet för variationer i oljepriserna, b) dels gentemot resten av världen som en sektor med avsevärd exportpotential. 2. Främja att medel utvecklas till internalisering av externa miljökostnader och bryta sambandet mellan ekonomisk tillväxt och miljöförstöring. Dessa prioriteringar bör genomföras i enlighet med befintlig gemenskapslagstiftning och de åtgärder och instrument som föreslås i handlingsplanen för miljöteknik (ETAP), bl.a. genom a) att utnyttja marknadsbaserade instrument, b) riskfonder och medel för FoU, c) att främja hållbara produktions- och konsumtionsmönster samt miljötankande vid offentlig upphandling, d) att ägna de små och medelstora företagen särskild uppmärksamhet och e) att reformera subventioner som har betydande negativa effekter på miljön och som är oförenliga med hållbar utveckling, i syfte att successivt avveckla dem. 3. Sträva mot målet att stoppa förlusten av biologisk mångfald senast 2010, särskilt genom att införliva detta krav med annan politik, med tanke på den biologiska mångfaldens betydelse för vissa ekonomiska sektorer. 4. Fortsätta kampen mot klimatförändring genom att uppnå Kyotomålen på ett kostnadseffektivt sätt, särskilt när det gäller små och medelstora företag. Se också den integrerade riktlinjen "Främja en tillväxt- och sysselsättningsorienterad samt effektiv resursfördelning" (nr 3).

Trots att de potentiella fördelarna med den inre europeiska marknaden är allmänt erkända går införlivandet av direktiven rörande den inre marknaden tyvärr fortfarande sakta. Dessutom genomförs eller tillämpas direktiven ofta inte på ett korrekt sätt, vilket framgår av de många överträdelseförfaranden som initierats av kommissionen. Medlemsstaterna måste samarbeta mera aktivt med varandra och med kommissionen, så att deras medborgare och näringsliv kan dra full nytta av lagstiftningen rörande den inre marknaden. Metoderna för offentlig upphandling skulle till exempel kunna förbättras betydligt. Dessa förbättringar skulle leda till att antalet offentliga tillkännagivna upphandlingar ökade. Ett mer öppet upphandlingsförfarande skulle dessutom leda till betydande budgetbesparingar för medlemsstaterna.

Riktlinje nr 12. För att utvidga och fördjupa den inre marknaden bör medlemsstaterna göra följande: 1. Påskynda införlivandet av direktiven rörande den inre marknaden. 2. Prioritera en striktare och bättre efterlevnad av lagstiftningen rörande den inre marknaden. 3. Undanröja kvarstående hinder för gränsöverskridande verksamhet. 4. Tillämpa EU:s bestämmelser om offentlig upphandling effektivt. 5. Främja en fullt fungerande inre marknad för tjänster, samtidigt som den europeiska sociala modellen bevaras. 6. Påskynda integrationen av finansmarknaden genom att handlingsplanen för finansiella tjänster genomförs och tillämpas på ett konsekvent och enhetligt sätt. Se också den integrerade riktlinjen "Förbättra förmågan att möta arbetsmarknadens behov" (nr 20).

B.2 Göra Europa till ett mer attraktivt område att investera och arbeta i

Europeiska unionens förmåga att locka till sig investeringar beror bland annat på hur stora och öppna dess marknader är, hur dess lagstiftning är utformad och vilken kvalitet dess arbetskraft och infrastruktur har.

Utvidga och fördjupa den inre marknaden

Den inre marknaden för varor är relativt väl integrerad, men marknaderna för tjänster är fortfarande, rättsligt eller i praktiken, ganska fragmenterade, och arbetskraftsrörligheten är fortfarande låg i Europa. För att tillväxt och sysselsättning skall kunna främjas och konkurrenskraften ökas måste den inre marknaden för tjänster fungera till fullo, samtidigt som den europeiska sociala modellen bevaras. Europeiska rådet har begärt att alla ansträngningar skall göras inom ramen för lagstiftningsprocessen för att uppnå bred konsensus om att arbeta för en inre marknad för tjänster. Undanröjandet av hinder för gränsöverskridande verksamhet skulle också medföra betydande effektivitetsvinster. En fullständig integrering av finansmarknaderna slutligen skulle öka produktionen och sysselsättningen genom att en effektivare fördelning av kapitalet skulle bli möjlig och bättre förutsättningar skulle skapas för finansiering av företag.

Sörja för öppna och konkurrenskraftiga marknader i och utanför Europa

Den öppna globala ekonomin erbjuder nya möjligheter till stimulans av tillväxt och konkurrenskraft för Europas ekonomi. Konkurrenspolitiken har spelat en central roll för att säkerställa lika villkor för företagen i EU, och den kan också bidra vid en granskning av det mer allmänna regelverket som omger marknaderna för att skapa villkor som möjliggör en effektiv konkurrens mellan företagen. De europeiska marknaderna kan öppnas ytterligare för konkurrens om den allmänna nivån på det återstående statliga stödet minskas. Detta måste åtföljas av en omfördelning av det återstående statliga stödet till förmån för vissa övergripande mål. Översynen av reglerna för statligt stöd bör ge ytterligare impulser i den riktningen.

Strukturreformer som underlättar marknadsinträde är ett särskilt effektivt medel för att öka konkurrensen. Sådana reformer är särskilt viktiga på marknader som tidigare var skyddade mot konkurrens på grund av konkurrensbegränsande beteende, förekomsten av monopol, överreglering (tillstånd, licenser, minimikapitalkrav, juridiska hinder, affärstidsregleringar, reglerade priser osv. kan hindra utvecklingen av ett effektivt konkurrensklimat) eller handelspolitiska skyddsåtgärder.

Genomförandet av redan överenskomna åtgärder i syfte att öppna nätindustrierna för konkurrens (på el- och gas-, transport-, telekommunikations- och posttjänstområdena) bör dessutom bidra till lägre priser generellt och till större valmöjlighet, samtidigt som tillhandahållandet av tjänster av allmänt ekonomiskt intresse för alla medborgare garanteras. Konkurrens- och tillsynsmyndigheter bör se till att det råder konkurrens på de liberaliserade marknaderna. Samtidigt måste ett tillfredsställande tillhandahållande av högkvalitativa tjänster av allmänt ekonomiskt intresse till rimliga priser garanteras.

Öppenhet utåt för handel och investeringar, även i ett multilateralt sammanhang, genom ökning av både export och import är en viktig stimulans för tillväxt och sysselsättning och kan därigenom förstärka genomförandet av strukturreformer. Ett öppet och starkt system för globala handelsregler är av avgörande betydelse för den europeiska ekonomin. Ingåendet av ett ambitiöst och balanserat avtal inom ramen för Doharundan, samt utarbetandet av bilaterala och regionala frihandelsavtal, bör leda till att marknaderna i ännu högre grad öppnas för handel och investeringar och därmed bidra till att öka den potentiella tillväxten.

Riktlinje nr 13. För att säkerställa öppna och konkurrenskraftiga marknader inom och utanför Europa samt utnyttja globaliseringens fördelar bör medlemsstaterna prioritera följande: 1. Avlägsnande av rättsliga hinder, handelshinder och andra hinder som obefogat står i vägen för konkurrens. 2. Ett effektivare genomförande av konkurrenspolitiken. 3. En selektiv undersökning av marknader och regleringar från konkurrens- och tillsynsmyndigheternas sida i syfte att identifiera och undanröja hinder för konkurrens och marknadsinträde. 4. En minskning av statligt stöd som snedvrider konkurrensen. 5. En omfördelning av stödet till förmån för vissa övergripande mål som forskning, innovation och bättre utnyttjande av humankapitalet samt väl identifierade marknadsmisslyckanden, i enlighet med de kommande gemenskapsramarna. 6. Främjande av öppenhet utåt, även i ett multilateralt sammanhang. 7. Fullständigt genomförande av de överenskomna åtgärderna för att öppna nätindustrierna för konkurrens, så att effektiv konkurrens säkerställs på de integrerade europeiska marknaderna. Samtidigt spelar tillhandahållandet av effektiva tjänster av allmänt ekonomiskt intresse till rimliga priser en viktig roll i en konkurrenskraftig och dynamisk ekonomi.

Förbättra den europeiska och den nationella lagstiftningen

Marknadslagstiftning är nödvändig för att skapa ett klimat där affärstransaktioner kan äga rum till konkurrenskraftiga priser.

Den tjänar också till att korrigera icke-fungerande marknader eller till att skydda marknadsaktörerna. De samlade verkningarna av lagstiftningen kan emellertid medföra betydande ekonomiska kostnader. Det är därför nödvändigt att lagstiftningen är väl utformad och proportionerlig. Kvaliteten på de europeiska och nationella regelsystemen är ett gemensamt åtagande och ett delat ansvar på såväl EU-nivå som medlemsstatsnivå.

När lagstiftning utarbetas eller revideras bör medlemsstaterna systematiskt bedöma de kostnader och fördelar som är förbundna med lagstiftningsinitiativen. De bör förbättra lagstiftningens kvalitet samtidigt som målen bevaras. Detta innebär samråd med berörda aktörer. I kommissionens strategi för en bättre lagstiftning görs en noggrann bedömning av de ekonomiska, sociala och miljömässiga konsekvenserna av ny eller reviderad lagstiftning, för att identifiera eventuella avvägningar och synergieffekter mellan olika politiska mål. Dessutom undersöks om den befintliga lagstiftningen kan förenklas, och dess inverkan på konkurrenskraften bedöms. Slutligen håller en gemensam metod för bedömning av de administrativa kostnaderna för ny och befintlig lagstiftning på att utarbetas. Medlemsstaterna bör fastställa system för förenkling av den befintliga lagstiftningen. De bör ha ett omfattande samråd om kostnaderna för och fördelarna med sina lagstiftningsinitiativ eller sin brist på agerande, i synnerhet när det innebär avvägningar mellan olika politiska mål. Medlemsstaterna bör också se till att lämpliga alternativ till lagstiftning beaktas till fullo.

Betydande förbättringar av regelsystemet kan därför uppnås genom att de kostnader och fördelar som är förbundna med lagstiftningen beaktas, inklusive de administrativa kostnaderna. Detta är särskilt viktigt för små och medelstora företag, som vanligtvis endast har begränsade resurser till sitt förfogande för det administrativa arbete som de åläggs genom både gemenskapslagstiftningen och den nationella lagstiftningen.

Riktlinje nr 14. För att skapa ett mer konkurrenskraftigt företagsklimat och stimulera privata initiativ genom bättre lagstiftning bör medlemsstaterna göra följande: 1. Minska den administrativa börda som åläggs företagen, särskilt för små och medelstora företag och nystartade företag. 2. Förbättra kvaliteten på befintlig och ny lagstiftning, samtidigt som målen bevaras, genom en systematisk och rigorös bedömning av de ekonomiska, sociala (inklusive hälsomässiga) och miljömässiga konsekvenserna, samtidigt som medlemsstaterna beaktar och bättre mäter den administrativa börda som är förbunden med lagstiftningen, samt effekterna på konkurrenskraften, även i samband med verkställigheten. 3. Uppmuntra företag att utveckla sitt kollektiva sociala ansvar.

Europa behöver bli bättre på att utveckla sin entreprenörsanda och behöver fler nya företag som är villiga att ge sig in på kreativa eller innovativa projekt. Studier i entreprenörskap på alla utbildningsnivåer bör stödjas, och den kompetens som behövs bör tillhandahållas. Entreprenörskapsdimensionen bör införlivas med processen för livslångt lärande från skolan och framåt. Partnerskap med företag bör därför uppmuntras. Bildandet av företag och deras tillväxt kan också uppmuntras genom att tillgången till finansiering förbättras och de ekonomiska incitamenten förstärks, bland annat genom att skattesystemen anpassas så att framgång belönas, lönebikostnaderna minskas och den administrativa bördan för nystartade företag minskas, särskilt genom att relevanta stödtjänster för företag tillhandahålls, särskilt för unga företagare, till exempel inrättande av systemet med "en dörr in" och stimulans av nationella stödnätverk för företag. Särskild vikt bör fästas vid att underlätta ägarskifte och förbättra förfarandena för undsättning och omstrukturering av företag, särskilt genom en effektivare konkurslagstiftning.

Riktlinje nr 15. För att främja en mer företagavänlig kultur och skapa ett gynnsamt klimat för små och medelstora företag bör medlemsstaterna göra följande: 1. Förbättra tillgången till finansiering, för att främja företagets bildande och tillväxt, särskilt mikrokrediter och andra former av riskkapital. 2. Stärka de ekonomiska incitamenten, bland annat genom att förenkla skattesystemen och minska lönebikostnaderna. 3. Stärka små och medelstora företags innovationspotential. 4. Tillhandahålla relevanta stödtjänster, till exempel inrättande av systemet med "en dörr in" och stimulans av nationella stödnätverk för företag, i syfte att främja nyföretagande och tillväxt i enlighet med stadgan för småföretag. Vidare bör medlemsstaterna förstärka utbildningen i entreprenörskap för små och medelstora företag. De bör också underlätta ägarskifte, vid behov modernisera sin konkurslagstiftning och förbättra sina förfaranden för undsättning och omstrukturering av företag. Se också de integrerade riktlinjerna "Främja en tillväxt- och sysselsättningsorienterad samt effektiv resursfördelning" (nr 3) och "Underlätta alla former av innovation" (nr 8, 22 och 23).

genom att transportkostnaderna minskar och marknaderna blir större. Den pågående liberaliseringen av de europeiska nätindustrierna främjar dessutom konkurrens och bidrar till effektivitetsvinster inom dessa sektorer.

När det gäller framtida investeringar i europeisk infrastruktur bör genomförandet av de 30 prioriterade transportprojekt som faststälts av Europaparlamentet och rådet i riktlinjerna för de transeuropeiska transportnäten (TEN), genomförandet av de gränsöverskridande snabbstartprojekt för transport, förnybar energi och bredbandskommunikation och forskning som faststälts inom ramen för det europeiska tillväxtinitiativet och genomförandet av de transportprojekt som stöds av Sammanhållningsfonden betraktas som prioriterade. Flaskhalsar i ländernas infrastruktur måste också åtgärdas. Lämpliga prissättningsystem för infrastrukturen kan bidra till att denna används på ett effektivt sätt och till att en hållbar jämvikt uppnås mellan transportsätten.

Riktlinje nr 16. För att utvidga, förbättra och sammanlänka den europeiska infrastrukturen och slutföra prioriterade gränsöverskridande projekt, med det särskilda syftet att uppnå en högre grad av integration av de nationella marknaderna inom det utvidgade EU, bör medlemsstaterna göra följande: 1. Utveckla tillfredsställande villkor för resurseffektiva infrastrukturer för transport, energi och IKT, med prioritering av de infrastrukturer som ingår i TEN-näten, genom att komplettera gemenskapsmekanismerna, särskilt i gränsöverskridande avsnitt och randområden, eftersom det är en väsentlig förutsättning för att nätindustrierna skall kunna öppnas för konkurrens. 2. Överväga utvecklingen av offentlig-privata partnerskap. 3. Undersöka frågan om lämpliga prissättningsystem för infrastrukturen för att säkerställa en effektiv användning av infrastrukturerna och utveckling av en hållbar jämvikt mellan transportsätten, med tonvikt på teknikövergång och innovation och med vederbörlig hänsyn till miljökostnaderna och konsekvenserna för tillväxten. Se också den integrerade riktlinjen "Underlätta spridningen och en effektiv användning av IKT och bygga upp ett informationssamhälle som omfattar alla" (nr 9).

Utvidga och förbättra den europeiska infrastrukturen

En modern infrastruktur är en viktig faktor som påverkar hur attraktiv en plats är. Den underlättar rörligheten för personer, varor och tjänster i hela unionen. En modern infrastruktur för transport, energi och elektronisk kommunikation är en viktig faktor för att Lissabonstrategin skall få ny kraft. Sammankopplade och driftskompatibla transeuropeiska nät bidrar till att främja internationell handel och ge liv åt den inre marknaden,

Utfärdat i Bryssel 12 juli 2005.

På rådets vägnar

G. BROWN

Ordförande

RÄTTELSE**Rättelse till kommissionens förordning (EG) nr 1279/2005 av den 2 augusti 2005 om ändring av importtullar inom spannmålssektorn från och med den 3 augusti 2005**

(Europeiska unionens officiella tidning L 202 av den 3 augusti 2005)

På sidan 36, i skälen 1 och 2 samt i artikel 1, skall det

i stället för: "(EG) nr 1150/2005"

vara: "(EG) nr 1256/2005".

Rättelse till kommissionens förordning (EG) nr 1270/2005 av den 1 augusti 2005 om i vilken utsträckning ansökningar om importlicenser inlämnade under juli 2005 för unga nötkreatur av hankön avsedda för gödning inom ramen för den avgiftskvot som fastställts i förordning (EG) nr 992/2005 kan godkännas

(Europeiska unionens officiella tidning L 201 av den 2 augusti 2005)

På sidan 38 skall det

— i skäl 1

i stället för: "I artikel 1.3 b"

vara: "I artikel 1.3 a"

— i artikel 1.2 skall det

i stället för: "som avses i artikel 1.3 d"

vara: "som avses i artikel 1.3 b".
